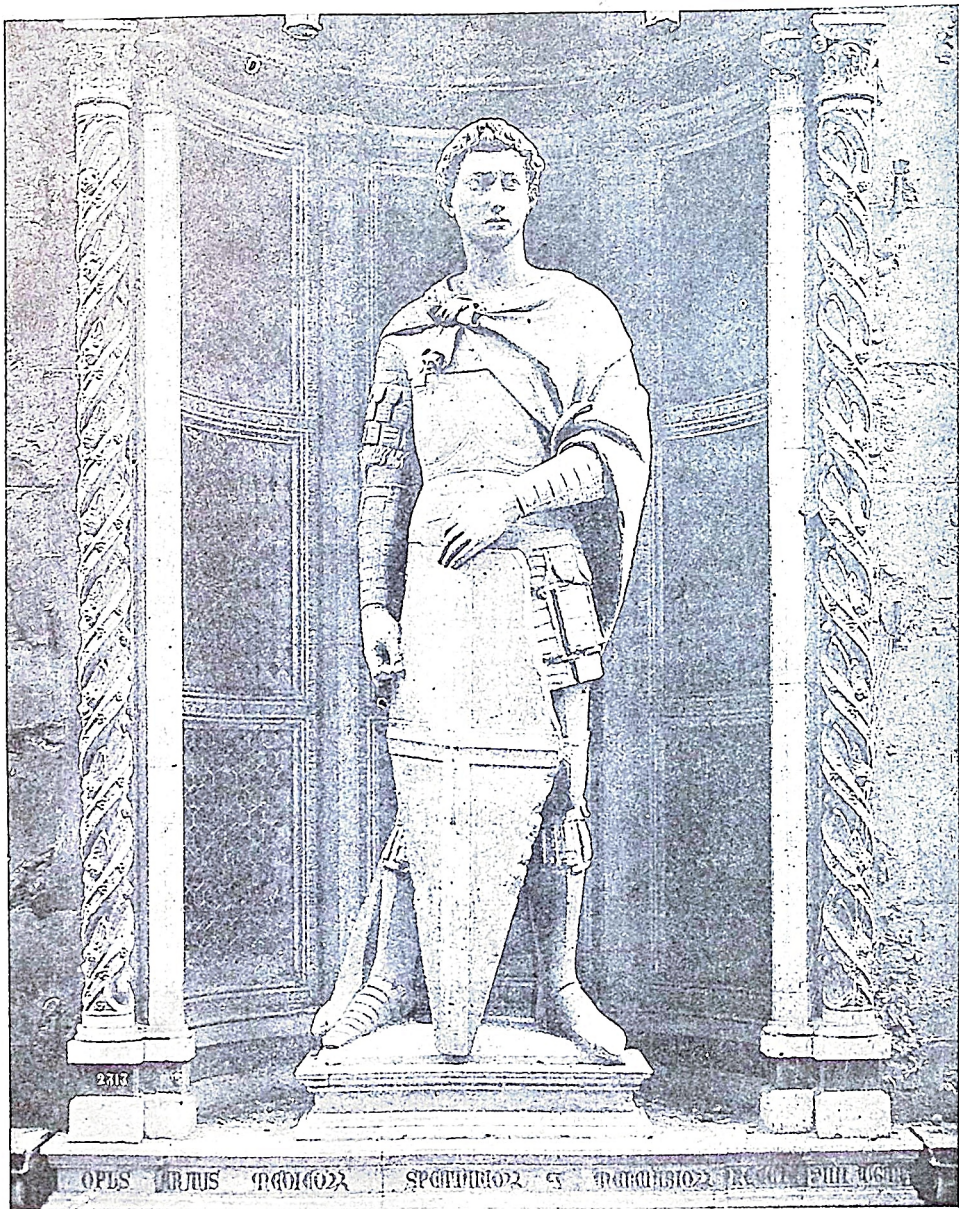

Spejdernes Magasin.

VOR UNGDOM.

Se „Spejdernes egen Side“.

SPEJDERKORPSETS DEPOT

Studiestræde 30 — København K.

Telefon: 3186.

Telegramadresse: Scouting.

Telefon: 3186.

Absolut vandtæt

Absolut stærk

Støvle.

Pris 30,00—35,00 Kr.

Regnfrakker ——— Vindjakker ——— Sweaters

Hammondbenklæder ——— Sportsstrømper.

FODBOLDE

FODBOLDSTØVLER

BOKSEHANDSKER.

Rygsække : Whiklers : Økser : Spader : Knive : Spisebestik

===== Punge : Lommelamper : Signallygter. =====

Mange nyttige Julegaver.

Oplag 5100 Ekspir. — Pris 1 Kr.

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

5. Aarg.

NOVEMBER-DECEMBER 1920

Nr. 2-3.

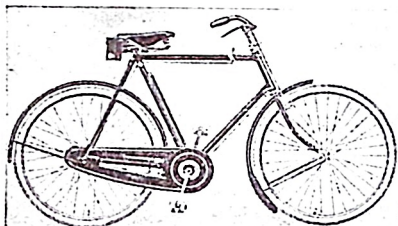
Hvad alle Spejdere nu skal glæde sig til, forberede sig til og være med til til næste Sommer.

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af
Humber Ltd. Bee-
ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien.

Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahen af Persien.
— Sultanen af Marocco
— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8—10. — KØBENHAVN — Telefon 9832

Den originale
amerikanske
Spejderstøvle

Nr. 35-36-37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper
med grøn Bort
6½-7-7½ Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget
7-7½ Kr.

Engeske Regnfrakker,

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne Størr. Kr. 38,00-40,00

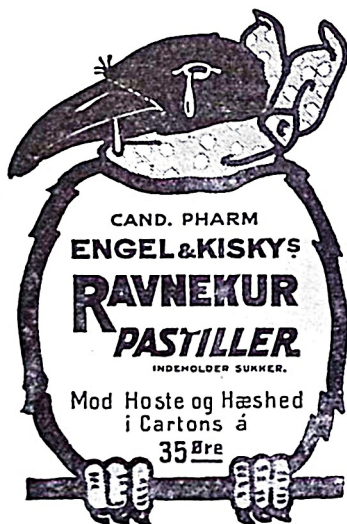
Vindjakker	Nr. III-II	I	0
Kr.	28,00	30,00	32,00

Forlang Prisliste.

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.

Telefon 3186

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEKUR
PASTILLER
INDEHOLDER SUKKER.

Mod Hoste og Hæshed
i Cartons á
35 Øre

AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1423, 8728

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*H. Dietrich & Søn
Cliché Anstalt
København.*

Dybbø 11.

Telf. 12865.

FUGLE fra alle
Verdensdele

Stort, smukt Lager. Glasakvarier.
Fisk og Vandplanter.
Fuglebure og alle Arter Redskaber.

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12. Telf. Byen 1060 x

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Faldende Blade.

Vi er lige vendt hjem fra det første af Vinterhalvaarets Tropsførerkursus — 3 vidunderlige Dage tilbragt i Lejr i et Nordsjællandsk Skovterræn, hvis eviggrønne, vis-sengule, bruncebrune og gyldne Trækroner var en Aabenbaaring af Skønhed og Pragt.

Sent vil vi glemme disse tidlige Morgentimer, hvor vi kastede med Spyd og løb Hurtigløb paa rimklædte Marker, og hvor Solen i højroed Majestæt brød igennem Taa-gesloret over Engene.

Og sent de frostklædte Nætter, hvor vi under funkende Stjerner vandrede tilbage til Teltlejren, og hvor Frederiksborg Slot tegnede sin smukke Silhuet mod den mørke Nattehimmel.

Hvorfor er der ikke flere af Jer, der rykker i Lejr i Efteraarsferien? Synes I det er for koldt?

Vi frøs lidt og sov daarligt den første Nat, vi var ude (og det kan ske selv om Sommeren) de andre Nætter havde vi det vidunderligt. Vi lagde godt med Grangrene og Halm i Bunden af Teltene, og det var fuldstændig tilstrækkelig. Der var nogle, der havde lavet sig en Sovepose ved at ri 2 Tæpper sammen — de havde indrettet den, saa den kunde knappes over Skuldrene — og jeg saa en enkelt, der havde en strikket, ulden Hue med (han holdt ikke af at fryse i Nakken), og disse Folk havde, naar de selv skulde sige det „en Fornem-melse af, at de boede paa et 1. Kl. Hotel“ og naar de vaagnede om Morgen, greb de sig selv i

at række Armene ud for at ringe paa Morgenkaffen.

Ja, hvorfor ikke — det er jo netop saadan, man skal have det, og hvis der er nogen, der tror, at det er mere spejdermæssigt at møde op med et enkelt Tæppe, som man sparker af sig i Sovne — og saa rystende over hele Kroppen og med blaa Næse at møde op til Morgenparaden og fortælle, at man ikke har frosset — saa er han kommet ganske galt op at køre.

Nej, det spejdermæssige bestaar i at medføre det, der skal til, og som svarer til Aarstiden, nøjagtigt saa meget som der hører med, for at man kan have det fuldtud rart og ikke en Smule mere, og saa at tilvejebringe disse Ting paa den simplest mulige Maade — at kunne lave denne Gran- og Halmseng og at kunne ri disse Tæpper sammen til en Sovepose i Stedet for at gaa hen og give 150 Kr. ud til et fær-diglavet Uhyre, der oven i Købet er saa tungt, at man er ved at segne under Vægten af det.

Forresten var vi ikke de eneste, der var ude — en af By- Trop-pene laa i Lejr i Tibirke Bakker, og de havde det mindst lige saa vidunderligt som vi andre. Men en Trop og 20 Spejdere, der forsøger at leve Livet — hvad er det? Naar man tænker paa, at de øvrige 5000 maaske til samme Tid — og blot fordi det var Efteraar og ikke Sommer — sad bænked i et eller andet Biograftheater og (for det samme Beløb) nøjedes med at være Tilskuere til Livet — saa kan man jo formelig blive helt nedslaaet.

Og nedslaaende er det at tænke paa, at Spejdere i den Grad føler sig forpligtiget til at holde fast ved det engang vedtagne — da det jo netop som Spejdere er deres Opgave at se at bryde nogle nye Veje i Stedet for bare at gaa frem i Hælene paa dem, der er foran og ad de samme tiltrampede Stier, som Tusinder har vandret før dem, og hvor hver grøn Spire og hver Vejblomst forlængst er afplukket af dem, der gik forud.

Hvem tænker paa, at der kan være noget ved en Nattevandring, og hvor mange ryster Ugidelighe-den og Fordommene af sig for at opleve noget, der er udover det sædvanlige.

Nej, en Vandring — den begyn-der ved Solopgang — eller naar man henad Middagstid akkurat kan faa naaet det forjættede Land inden Nattens Frembrud, og inden Mørket falder paa — Mørket! — Natten er til at sove i, Det er vir-kelig ikke saadan at finde Vej, naar det først er blevet mørkt, Folk er jo gaaet i Seng, der er ingen man kan spørge om Vej — og saa — saa kan man føle sig saa gyselig ensom, naar man kom-mer ind paa saadan en Skovvej og Mørket helt lukker sig over en og — Stilheden. Nej, lad os være snus-fornuftige — lad os endelig ikke vove noget, lad os holde os os til de Stier vi kender, og hvor vi ved, at andre har gaaet for os, der ved vi da, hvor vi er, og at vi ikke saadan udenvidere falder og brækker Benet — Tænk om man faldt derude i Mørket og bræk-kede Benet! — Ganske alene og uden en Mors Kat til at hjælpe sig — — —

Naa, men jeg tager nu alligevel min Hat af for de 2 Nærumspejdere, der sparede en Togbillet og startede fra Nærum Kl. 12 om Nat-ten for at gaa til Hillerød og naa Førerlejren — for at gaa under denne Oktobernats tindrende Stjerne-hær, for at høre deres egne Fod-slag give Genlyd paa den frost-haard Vej og i den store Stillehed, for at se det dages og Himmelen

rodme i Øst og for ved Daggy rigtig at nyde en Kop Morgenkaffe med friskbagt Brød i den venlige og hyggelige lille By, hvor et Slot med slanke Spir ligger omgivet af ærværdige Voldgrave, og en Park hvor alle Efteraarets gulnende og gule Blade daler og daler ned for Fodderne af en.

Skibsrederen i Tønder.

Men hvad er spejdermæssigt og hvad ikke. Det er ganske som man ser paa det, og Meningerne om det synes til Tider at være delte.

Som nu f. Eks. i dette Tilfælde. Der var engang i Sommer (og dette er en virkelig Tildragelse) en Skibsreder, der opholdt sig i Tønder, og han kom i Tanker om, at der var en Mand i Ribe, som det var aldeles nødvendigt for ham at faa givet et Par Ord om et eller andet, og det var af den yderste Vigtighed, at dette skete aldeles omgaaende. Nu ved jeg ikke, om I kender Postforbindelsen mellem Tønder og Ribe — jeg gør det ikke — det er mulig, at den er ualmindelig slet, det er mulig, at det tager Dage og Uger at sende Breve den Vej og maaske er det det særegne ved denne Linie, at Breve aldrig naar deres Bestemmelsessted — jeg ved det ikke, men nok er det. Skibsrederen var ganske ude af sig selv ved Tanken om, hvordan i Alverden han skulde klare det foreliggende Tilfælde.

Da — oh straalende Held! — faar han Øje paa en Spejder, en Fører oven i Købet og i fuld Uniform, som let og elegant styrer sin Cykle over Torvets toppede Brosten og har Retning mod Vejen nordpaa.

I samme Nu er det som enhver Bekymring er vejret bort fra hans Tanker. Her, her — det er jo som selve Lykken stod ham bi — alene synet af denne Uniform er nok til at gøre ham glad og tillidsfuld. Kan han dog bare naa ham, kan han dog bare faa denne Spejder til at tage sig af det — saa er alt klaret og Situationen reddet.

Han sætter i rask Løb over Tor-

vet. Han naar Spejderen — „Kunde De? Vil De? Aa, de skal netop den Vej. Ogsaa de er paa Tur her nede. Aa, De ved ikke hvor det er storartet, og hvor jeg vil være Dem taknemlig for det — — Tak og Tak skal De have.“

Og saa gaar han let om Hjertet lykkelig, thi nu ved han, at Brevet er i de bedste Hænder. Og Spejderforeren svinger fejende flot omkring Hjørnt af Torvet og forsvinder ad Vejen, der gaar nordpaa — til Ribe.

— — —

Jeg traf en Dag denne Skibsreder i et Middagsselskab, og han spurgte mig, om jeg kunde forstaa, hvordan det gik til, at dette Brev aldrig havde naaet sit Bestemmelsessted — og jeg maatte dybt rødmende svare ham — at jeg ikke forstod det.

Æbeltoft-Spejdernes Redningsfærd.

Jeg sad en Søndag Morgen og grublede over dette, da der kom en Avis ind ad Døren, der kort og godt meddelte, at en Patrulje af Æbeltoft Troppen havde reddet en Mand og en Kone, som var strandet med deres lille Skude paa Østkysten af Jylland, lige ud for det Sted, hvor Patruljen laa i Lejr — og en Time efter bragte Posten et Brev, der berettede om alt, hvad denne lille Patrulje havde foretaget sig ved den paagældende Lejlighed. Der var en af disse Spejdere, der i Mørke, gennem Brændingen og Bølger, der slog over Hovedet paa ham, havde arbejdet sig saa langt ud, at han kunde faa fat i det Tov, de søgte at kaste fra Baaden. Derefter har Patruljen faaet bjerget i Land baade Manden og Konen. Den havde lavet Telte til dem af Segl og Aarer, tørret deres Klæder ved Baalet, lavet Mad til dem og hjulpet dem til Rette for Natten, og tidlig næste Morgen havde Spejderne taget al Ballasten ud af Baaden, faaet den af Grund, bragt Ballasten om Bord og ene og alene sat Mand og Kone paa Vej — ud imod det blaa Hav.

Jeg saa i Tankerne dette enlige lille, hvide Sejl forsvinde i Horisonten ude paa Havet — og denne lille Patrulje, der var blevet tilbage paa Stranden og havde travlt med at vaske op efter Maden — — akkurat som om der ingenting var passeret, og akkurat som det hele havde været den naturligste Sag af Verden — — og saa var det, det slog mig, hvor forskelligt Folk kan se paa Sagen, og hvor forskelligt deres Opfattelse kan være af hvad der er spejdermæssigt — og hvad ikke.

Plumbek

Førerkursus.

Spejderkorpsets 2det Førerkursus afholdes i Dagene ²⁷/₁₂—³¹/₁₂ i Egnen ved Skanderborg.

Deltagerne vil blive indkvarterede, men Korpset vil medføre Materiel, saa de, der har Lyst og Mod i Tilfælde af Frost og Sne, kan overnatte i Telt.

Programmet er ligesaa righoldigt og lovende som ved det nylig afholdte Kursus ved Frøderiksborg Højskole, fra hvilket Deltagerne kom hjem fulde af Begejstring. Den hele Plan er spejdermæssigt ordnet ved Inddeling i Troppe og Patruljer og fuldstændig Inddeling af Dagen. Vi gengiver Øvelsesprogrammet:

- ²⁷/₁₂. Ankomst c. 12. Indretning ¹/₂—4.
 4 — 5 Foredrag (Spejderchefen: Ledelse af en Trop I).
 6 Middag.
⁷/₁₂—⁸/₁₂ Foredrag.
⁸/₁₂—⁸/₁₂ Lejrarbejder med Lysbilleder.
⁸/₁₂—⁸/₁₂ Førerraad (Spejderchefen).
 9 — ¹⁰/₁₂ Lejrbaal (Underholdning og Fortælling).
¹³/₁₂. 7 — ⁸/₁₂ Toilette, Mad, Parade, Andagt.
⁸/₁₂—9 Idræt.
 9 — ¹² Patrulje- og Tropsudrykning (Eksp. paa alm. Øvelsesdag).

- 1 — 4 Patruljeøvelse: Woodcraft, Naturiagttagelse, praktisk Lejrarbejde, Aflægning af Prøver.
- 4 — 5 Foredrag (Spejderchefen II).
- 7 $\frac{1}{2}$ — 8 $\frac{1}{4}$ Foredrag.
- 8 $\frac{1}{4}$ — 8 $\frac{1}{2}$ Lejrteori (Lysbilleder).
- 8 $\frac{1}{2}$ — 9 Diskussion (Rovers og Ulveunger).
- 9 — 10 $\frac{1}{2}$ Lejrbaal.
- ²⁹/₁₂ 7 — 9 Som ²⁹/₁₂.
- 9 — 12 Konkurrence mellem Patruljer: Rævejagt, Skattejagt, første Hjælp, Slutningsopgave, Synsøvelse, Wild West.
- 1 — 4 Patruljeøvelser: Natursporing, Udrustning og Lejrslagning, Fabrikation af Lejrudstyr.
- 4 — 5 Foredrag (Spejderchefen III).
- 7 $\frac{1}{2}$ — 8 $\frac{1}{4}$ Foredrag.
- 8 $\frac{1}{4}$ — 8 $\frac{1}{2}$ Tropslokalet (Lysbilleder).
- 8 $\frac{1}{2}$ — 8 $\frac{3}{4}$ Tropsbibliotek.
- 9 — 10 $\frac{1}{2}$ Lejrbaal.
- ⁹/₁₁ 7 — 9 Som ²⁹/₁₂.
- 9 — 12 Eksempel paa Terrænleg.
- Frokost — Opbrud — Hjemrejse.

Foredragene vil blive holdt af fremragende Mænd. Idrætsfolk vil lede Idræt, og alle andre Øvelser og Disciplinen vil blive ledede af dygtige Folk af Korpsets mangeaarige Forere og gamle Spejdere.

Deltagerne skal melde sig senest 1. December. Det skal være aabent for enhver over 17 Aar, som ønsker Uddannelse, ligegyldig hvorfra i Landet han er. Betalingen er 10 Kr. i Indskud, og Rejsen er paa egen Bekostning. Anmeldelsen, der maa følges af Indskud og 1 Rugbrøds-, 1 Franskbrøds- og 1 Sukkermærke, skal give Oplysning om Alder, Livsstilling, Adresse og Forbindelse med Spejderarbejde (eventuelt).

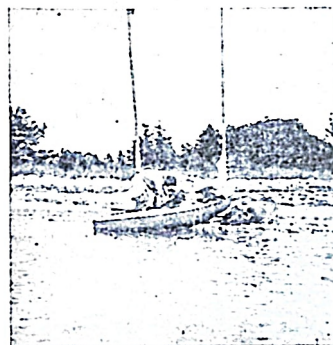
Der vil da snarest efter 1. December blive meddelt angaaende Tid og Sted og Udrustning.

Anmeldelser sendes til Spejderkorpsets Kontor — Nørregade 15.

Kolonner og Troppe: Skaf Deltagere og eventuelt Hjælp til dem.

eller mindre ud til Siden skaber den nødvendige Stabilitet.

Canoen, som hed »Knos« var lige bleven saa vidt færdig, at vi fik Tid til et Par Prøveture, hvor vi fik rettet en Del Smaating ved den. I Turen, som var planlagt at gaa til Als, deltog Bygmesteren: Pjus, jeg selv, der lyder Navnet Snap, og en lille Hvalp: Snus, som vi havde svært meget Fornøjelse af.

Fra Sommerens brogede Spejderliv.

VII.

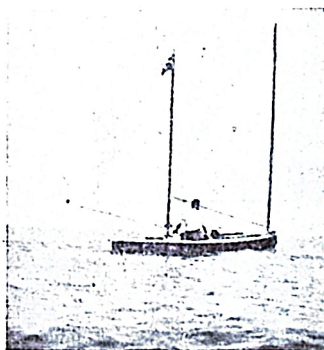
Sejlcannotur Juni 1920.

Da Sejlcannotur er meget ukendt herhjemme, mener jeg, at det maaske kan interessere en og anden af Bladets Læsere at høre lidt om en Tur to gamle Østerbrospejdere har gjort i Aar.

Canoe er jo efterhaanden bleven helt almindelige herhjemme, men den specielle Sejlcano er næsten ukendt. Denne var bygget i Løbet af Vinteren af min Fætter Pjus efter en kendt svensk Tegning, var 5 m lang og 1,20 m bred med to Måster med Markonirig med et samlet Sejlareal af 10 m². Desuden var den forsynet med et op-haleligt Centerbord og Stenkeror og var en fin Sejler, helst naar der var godt med Vind. Under ugunstige Forhold var det muligt at komme frem ved Hjælp af et Par Aarer.

Selve Sejladsen er en udmærket og

morsom Sport, som jeg kun paa det varmeste kan anbefale andre at tage op. Man maa i langt højere Grad end i en Kutter være vaagen og passe paa. Ballasten i Baaden agerer man

Under Sejl.

selv, idet man under Sejladsen sidder paa Dækket og ved at rykke mere

Desuden var Baaden lastet til Randen med Telt med Dobbelttag, Kogekar, Tæpper, Proviant etc.

Vi startede mod Syd i Juni Maaned og havde 14 Dage til vor Raadighed. Vejret var i den første Uge pragtfuld, men det samme kunde desværre ikke siges om Vinden. Lige til vi havde kæmpet os sydfor Stevns, var Vinden meget sloj og lige i Næsen, saa vi maatte krydse i det uendelige og kun kom lidt frem hver Dag.

Men Tiden gik dejligt alligevel. Badning og Spisning blev der rigelig Tid til, og om Aftenen nød vi ved vore Lejrbaal de herlige Aftener eller vi gik en Tur for at faa rovt Benene.

Forst da Vejret en Dag blev daarligt, blev Vinden god og fik en ordentlig Distance ud af Dagens Anstregelser, idet vi naaede fra Knudshoved (lige vestfor Vordingborg) til Omø, hvor vi skulde høre efter Post, og videre til Lohals paa Nordsiden af Langeland. Men vi var lidt forkomne, da vi naaede i Land. Dels af Soen, dels af Regn var vi blevet gennemblødt, og koldt var det.

Men Middagen og Baalvarmen satte Humøret op igen og bedst af alt Tan-

ken paa den virkelig raske Sejlads igennem St. Bælts ret haarde Sø.

Fra Lohals gik det videre til Taa-singe, hvor vi laa over en Dag for at faa Tid til at se os om i den dejlige Egn.

Derfra i Kuling til Ærø — Marstal, hvorfra vi nemt mente at kunne stikke over til Als. Men nej, der rejste sig en Vestenstorm om Aftenen, som vi ikke kunde tænke paa at løbe op imod.

Lige til Klokken fire næste Eftermiddag ventede vi paa Vejrforbedring, men maatte saa opgive Als og Mittel-

fart, hvorfra vi vilde have været hjem, for dog at være sikre paa at naa København i rette Tid.

Vi gjorde os sejlklaare, og med Stor-sejlet rebet stærkt ned som eneste Sejl vovede vi os ud i Stormen med Rudkøbing som Maal.

Det var ikke langt, kun $1\frac{1}{2}$ Times Sejlads, men det var en haard og spændende Tur. Vinden var til Tider haardere end vort Sejl kunde taale, Søen var meget høj og brød tidt helt over Hovedet paa os.

Men vi gjorde god Fart, en stor Fiskemotorkutter kunde ikke tage os

for lige ved Rudkøbing Havn, hvor vi løb op i Vinden for at undersøge Havneforholdene.

Paa Grund af Stormen, der stod lige paa Land, var det ikke til at tænke paa at lande paa Kysten, saa vi maatte bide i det sure Æble, løbe i Havn og belave os paa at ligge paa Hotel. Det blev da heldigvis ogsaa den eneste Nat paa hele Turen.

Men et Plaster paa Saaret blev Fiskernes Beundring. Vi samlede et helt Opløb i Havnen og blev diskuterende paa kryds og tværs, nogle benægtede, at vi overhovedet kunde have sejlet den Dag, men blev da overbeviste af ovennævnte Motorbaads Ejer, der vidnede til Gunst for os. Da han havde set os derude, havde han troet, vi var gale. Baaden havde

været skjult helt af Bolgerne til Tider.

Næste Dag fortsatte vi til Lohals i en meget haard Kuling, men dog mere roligt Vejr end Dagen for. Her lagde vi ogsaa ind i Havnen, laante en Trækvogn og drog til Skovs med hele vor Bagage og tællede.

Næste Dag tog vi med Damperen hjem og sluttede saaledes en ualmindelig herlig Tur.

Kun en lille Ting endnu. Jeg har set, at Spejderchefen slaar til Lyd for Bagning ved Hjælp af den amerikanske Reflektor; jeg vil lige nævne, hvordan vi klarede os; vi bagte paa hele Turen selv vort Hvedebrød. Jeg havde en amerikansk Opskrift.

Første Gang hlev Resultatet ikke vellykket, jeg vidste ikke, hvad en Pint var og tog Melet paa Slump. Først nu ser jeg, at det er en god $\frac{1}{2}$ Liter. Resultatet var, at Brødet smagte rædselsfuldt af Bagepulver. Men senere ved kun at tage et halvt Pulver og dobbelt Portion Mel og tillige nogle Rosiner opnaaede vi udmærkede Resultater og fik de smukkeste halvrunde Brød paa ca. 1 kg.s Vægt.

Til Ovn brugte vi en almindelig $\frac{1}{2}$ -Kikskasse med Laag. Vi anbragte Brødet paa en Aluminiumstallerken i Bunden af Kassen, naar denne var varm, satte Laag paa og fyrede jævnt og ikke for stærkt under Kassen i 45 Minutter og fik et Brød lidt brændt paa Undersiden.

Dette kan sikkert undgaas ved at lave en dobbelt Bund, hævet nogle Centimeter fra Bunden. Men ellers var Brødet smukt lysebrunt, gennembagt (kan prøves med en Gaffel) og meget delikat, haade naar det var helt friskt og senere.

Jeg tror, denne Metode er bedre end Reflektoren, man kan slaa meget større Brød op og kan meget hurtigt faa tilstrækkelig Øvelse. Kun maa man sørge for at have nok udpindet tørt Brænd. Pinde paa Kassens Længde og 1—2 cms Tykkelse vil være passende. Og endelig ikke for stærkt Fyr. Saa bliver Brødet brændt. Kassen anbringes bedst paa 4 lange alm. Jernplokke, der er hamret i Jorden. Gak hen og gør ligesaa.

Oven kan naturligvis ogsaa bruges til Sandkage, Pie eller hvad man vil.
Snap.

VIII.

Paa Eventyr i Norge.

Da der engang i Vinter fremsattes Plan om en dansk Spejderdrops Besøg i Norge, vandt den snart stor Tilslutning. Man ventede Deltagelse af een Patrulje fra Sjælland, een fra Fyn, een fra Viborg og ikke mindre end tre fra Randers. Men efterhaanden, som Tiden nærmede sig, faldt de fra den ene efter den anden, saa tilsidst var der kun Patruljen fra Viborg og to Mand fra Randers tilbage. I Sandhedens Interesse bør det dog bemærkes, at det var Tropskassen, der betalte for de 7 af Viborgspejderne, men at den kunde præstere de 125 Kr., som krævedes pr. Mand, var jo i sig selv al Ære værd.

Imidlertid var, trods de 10 Mands Trofasthed, det Hele nær gaaet i Vasken alligevel, idet Adjunkt Ottosen fra Randers, som i Forbindelse med det norske Spejdergutforbund havde udarbejdet Rejseplanerne og skulde føre Troppen, pludselig fik Besked om, at han var forflyttet til Gentofte med Tillædelse 14. August. Og da Afrejsen skulde foregaa Torsdag den 5. August, var det ham umuligt at tage med til Norge. Dette kunde han først Søndag den 1. August meddele Chefen for norskejske Division, Kaptein Bennike, Viborg, og da ingen med saa kort Varsel kunde skaffe nogen anden Fører, bad denne mig, som netop var i Besøg, om at overtage Førerskabet. Da jeg intet havde haft med Spejderkorpset at gøre i 5 Aar, havde jeg jo mine Betænkeligheder; men da jeg vidste, at hele Turen afhang af mig, mente jeg, trods alt, at maatte slaa til.

Tirsdag Morgen den 3. August cyklede saa 6 Viborgspejdere afsted for paa to Dage at naa Frederikshavn, og i Løbet af den 4. og 5. samledes de øvrige Deltagere fra forskellige Egne af Jylland samme Sted, saaledes at vi med alt i Orden Torsdag den 5. August Kl. 12 Middag med Damperen »Melchior« kunde sætte Kursen mod Norge.

I de første Eftermiddagstimer skinnede Solen, men det varede ikke længe, før Regnen, som havde præget de sidste Dage for Afrejsen i saa høj Grad, igen fik Overtaget og pjaaskede ned hele Resten af Dagen. Samtidig oprørte Vindene Havet, saa at Neptun ikke havde svært ved at aa sine Ofre. Det ene med det andet

bidrog jo en Del til at sænke Humøret, og da vi endelig Kl. ca. 11 Aften naaede Horten og i den halve Time, som Skibet var om at faa lagt sig rigtig til Kajen, ikke havde Held til at opdage en eneste Spejder, endskønt vi havde meldt vor Ankomst gennem hele to Breve, saa var Humøret ved Tanken om, at vi maatte lelle eller gaa paa Gaden hele Natten i øsende Regnvejr meget nær ved Nulpunktet. Men da vi vel var kommet i Land fik vi pludselig Øje paa en Spejderhat og neden under den en Spejder, som viste sig at være Tropsfører Nygaard, der meddelte os, at man ganske rigtig havde modtaget det ene af vore Breve og ogsaa skaffet os Plads i Marineskoleens Eksercerhus. Dampere var bare kommet for tidligt ind, og derfor havde der ingen været til at modtage os straks.

Paa Vejen til Eksercerhuset traf vi Hortenspejderens elskværdige Nestor, Hr. Regnskabsfører A. M. Larsen, og da han efter at have anvist os hver sin Madras til Natteleje trakterede med Chokolade og Sigteteklemmer, var alle Genvordigheder glemt og Humøret igen straalende; og da vi langt om længe kom til Ro, hensank vi blideligt i Søvnens Arme.

Fredag den 6. August.

Da vi Kl. ca. 8 krøb af »Fjerene«, regnede det stadigt og koldt var det, men endnu en Omgang Chokolade med Klemmer kvikkede svært op. Kl. 9 blev vi afhentede af Hr. Larsen, som skaffede os Adgang til Marinestationen, dens Vaabenkammer og Museum, hvor vi under kyndig Vejledning besaa forskellige nydelige Modeller af Skihe lige fra Gokstadskibet til de nyeste Pansere samt de mange andre Seværligheder, saasom Tordenskjolds Pistoler og lignende. Desværre havde vi knap Tid, thi Kl. 10 $\frac{1}{4}$ skulde vi med Toget videre til Skien, og da vi havde ca. $\frac{1}{2}$ Times Gang til Stationen, maatte vi afsted fra Eksercerhuset Kl. 10. Vi naaede Stationen i god Tid, tog her Afsked med Hortenspejderne og fultede saa af Sted. Vi havde en ganske kon Tur med Jernbanen. Vel var Fjeldene endnu kun smaa i Sammenligning med, hvad vi senere fik at se, men til Gengæld praagede de med frugtbar Græsgrange, store Gaarde og smukke Lovskove. Skønne Dalstrøg vekslede med smilende Fjorde og rindende Elve. Særlig nordfor Larvik har Banen en herlig Beliggenhed, og her forøges Interessen for Sceneriet ved de mange Tunneller, som afbryder Udsigten. Imidlertid gjorde Regn og Taage stadig Skaar i Glæden. Et Øjeblik saa det ud, som om Solen skulde bryde igennem, men det varede kun kort, saa da vi ved Tretiden naaede Skien, regnede det stadigt. Vi slog os

saa ned i Stationens Ventesal, der i Parentes bemærket var et forfærdeligt snuvset og mørkt Hul; den kaldtes 2den Klasses, og saa meget er da sikkert, at førsteklasesse var den i hvert Fald ikke. Da vi havde sat nogle Klemmer til Livs, søgte vi at træffe Stedets Spejderchef, hvis Adresse vi havde faaet opgivet fra Hovedkontoret i Kristiania. Han var imidlertid hortejst, men det lykkedes os saa at faa fat i en Tropsfører, Engelbrechtson, der tog sig udmærket af os og skaffede os Tilladelse til at overnatte i Ynglingeforeningens Lokaler. Vi havde her en Foredragssal, to Dagligstuer og et Køkken med Komfur til vor Disposition og kunde saaledes ikke ønske os det bedre. Ganske tilfældig traf vi imidlertid paa Kirkeheljenten ved Skiens store, dejlige Kirke. Han viste sig at være af dansk Nationalitet og lod os komme ind i Kirken og op i Taarnene, hvorfra der var en herlig Udsigt over Byen og dens Omegn. Da vi derpaa havde sat et Maaltid Risengrød og hajerske Pølser til Livs, var Klokkeren efterhaanden bleven saa mange, at vi maatte tænke paa at komme til Ro. Vi skulde nemlig tidligt op for at naa Dampbaaden til Notodden Kl. 7 næste Morgen, og da Klokkeren, efter at vi havde set os lidt om i Byen og skrevet Dagbog med mere, var bleven henad 9 $\frac{1}{2}$, gik vi til Kajs paa Gulvet i Foredragssalen. Heldigvis slap vi for at holde Vagt til at passe paa Klokkeren, idet en ovenover boende Dame, som havde Opsyn med Lokalerne, paatog sig at vække os, saa snart hun stod op, ca. Kl. 5. Vi kunde derfor sove trygt.

Lørdag den 7. August.

Efter Aftale blev vi purret ud Kl. 5 og mente, at vi saaledes sagtens maatte kunne naa Skibet, men det tog imidlertid saa lang Tid med Sammenpakningen og Havregroden, at vi maatte af Sted i Huj og Hast for ikke at komme for sent. Vi naaede dog Havnen i sidste Øjeblik, og glade var vi, da vi i god Behold var kommet om Bord. Tilmed var Regnen endelig holdt op, og det saa virkelig ud til, at Solen efter 2—3 Ugers stadig Regn endelig skulde blive Herre over Skyerne.

Det første Stykke af Elven ovenfor Skien er ret smalt, omgivet af stejle Klipper og meget strømstærkt. Vi kom derfor ret langsomt frem til Skotfoss, hvor Damperen gennem tre Slusekammer løftedes op i Loveid Kanal, gennem hvilken vi kom ud i Nordsjø. Vi havde nu glædet os til en dejlig Sejltur paa en venlig Sø i stille varmt Solskin, men blev sørgeligt skuffede, thi næppe havde vi passeret Mikaelsskirkeens 15 m dybe Hule, hvis Indgang ses højt oppe paa en brat Klippeveg, for en forrygende

Vind kom farende paa langs ad Soen, piskede den til Skum og gjorde Op-holdet paa Dækket lidet behageligt. Vi fandt saa nedenunder, hvor vi gennem de aabenstaende Porte kunde nyde Udsigten til de mange Oer og Naes, som bryder Nordsjøens og Hiterdalsvandets Flade. I Aarnes, en Handelsplads paa Hallyvejen til Not-odden, forsøgte vi at købe Margarine i en Købmandshandel og kunde mærkelig nok ikke faa noget; Smør havde han heller ikke; saa hvad man der smører paa Brødet er mig en Gaade; men ved at gøre os gode Venner med Købpersonalet om Bord slap vi dog for at spise Klemmerne tørre. For vi naaede Notodden, havde Regnen igen taget fat, og ret trostesløs var derfor Situationen, da vi efter nogle nødven-dige Indkøb af Proviant ved 2-Tiden forlod Notodden og tog fat paa vor første virkelige Dagsmarch. Vejen var opblødt af Regnen og hugtede sig saa meget ud og ind, at de Kilometre, vi lagde bag os, kun fyldte lidt paa Kortet, hvor Svingene ikke var afsat. Vi syntes derfor, der var en farlig lang Vej til Hiterdals gamle Stavkirke, som ligger en Mils Vej fra Notodden. Endelig naaede vi den dog og holdt saa her et lille Hvil, medens vi besaa og fotograferede den ejendommelige og smukke Bygning. Medens vi laa her, kom en Lastbil susede fra Not-odden, og vi gav os saa i Underhand-ling med Chaufføren om at faa vore to Telte, som voldte os meget Besvær, op at køre; men da vi mærkede, at han havde svært ved at forstaa os, opgav vi det og tog efter Teltene paa Nakken. Og det var meget heldigt, thi vi havde ikke gaaet ret langt, før vi under et lille Posthusshvile blev indhentet af en Tømmervogn, som havde samme Maal som vi. Paa den fik vi Teltene op at køre, og det var uden Risiko, da den ikke kom hurtigere frem, end vi kunde følge med. Samtidig begyndte Vejret at klare op, saa da vi hen paa Eftermiddagen naaede Sauland, kunde vi slaa Telt paa den dejligste tørre Græsmark med Udsigt til de herligste solheskinnede Fjelde. Foran os bredte sig mod Øst Hiterdalen med al sin friske grønne Pragt paa de jævne skovklædte Lier, medens vi til højre havde to mere end 1000 m høje nøgne Toppe, Hæk-fjeld og Hunningen, der i rolig Maje-stæt syntes at beherske hele den lange smalle Hjerdtal, der fortøiede sig bag os. Endelig saa vi mod Nord op til Indgangen til det noget vildsomme Dalstrøg, der den paafølgende Dag skulde føre os videre frem.

Den Dag stod Middagen paa Kød-Konserves, og da den var vel fortæret og Theen drukket, gik vi til Køjs og faldedes snart i Sovn af den stadige Muntlen fra den tæt forbi os løbende Elv, der et Par Kilometer længere

nede i Dalen tabte sig i Omnesfossens vældige Torden.

Søndag den 8. August.

For første Gang skulde vi ikke af Sted til nogen bestemt Tid, saa Klok-ken blev haade 9 og 10, før vi var færdige til Afmarch og vel udhvilde efter Gaardagens Anstrængelser gav os paa Vandring med Tuddal Sana-torium som Maal. De første to Kilo-meter slyngede den sandede Vej sig stærkt stigende op ad Klippefjeldets Fod, saa da Solen nu rigtig bagte, var vi stærkt svedte, da vi endelig kom op i den Dal, som vi skulde igennem. Men aller tilsmilede Heldet os. Thi samme Sted, som vi, hvilede ogsaa en norsk Bonde, der var paa Rejse mod nogle Fiskevaande og Jagt-egne ovenfor Tuddal. Da han saa de mange Spejdere og aabenbart nok vidste, hvad de kunde bruges til, kom han hen og bad os hjælpe sig med et Saar efter et rustent Søm. Der var ved at gaa Blodforgiftning i det, men da vi havde heldt Jod i, hjalp det straks paa Smerterne. Herover blev han saa taknemlig, at han af sig selv tilbød at køre vore Telte saa langt, vore Veje fulgtes. Det lod vi os jo ikke sige to Gange, og saa fulgtes vi da ad lige til Tuddal Kirke. Vejen var ikke mere saa jævnt stigende som i Hiterdal. Der var ikke saa megen Plads i Dalen, at den kunde gaa uden om Fjeldknuderne. Følgelig maatte den gaa op over dem og ned igen paa den anden Side og blev saaledes stærkt bakket. Fjeldene begyndte at blive vildere og mere øde. Agrene afløstes af Skove med enkelte Græs-gange og Gaardene af spredte Stætre, og Bunden af Dalen uddybedes til en Kløft, hvorigennem Skogs-Aaen i ra-sende Tempo fossede mod Havet. Dog, hen paa Eftermiddagen kom vi til andre Egne. Dalen udvidede sig, Fjeldene trak sig noget tilbage og gav Plads for en smilende Bygd — Tuddal. Her ved Kirken skiltes vor Rejse-kammerats og vor Vej; vi maatte saa igen have Teltene paa Nakken og gav os trostlig paa Vej mod Sanato-riet, der, efter hvad man sagde og i Overensstemmelse med Kortet, kun laa 5, højst 6 km borte. Imidlertid var de indfødte ikke ganske enige. Nogle mente, vi kunde gaa Turen paa 1 Time, andre sagde, at de vel var 5 km, men man maatte regne 7 og der-til bruge 2½ Time. Vi hang imid-tertid i, og da vi mente at have slæbt os ca. 2 km frem, spurgte vi atter en forhåbende om, hvor langt der vel kunde være. Uarmhjertigt svarerede han, at der vel var en 5 km, og da vi lidt senere spurgte en anden, mente han, det stadig vilde tage 2½ Time at naa frem. Da vi imid-tertid saa meget slukoredet ud ved Tanken, var han dog saa venlig at

slaa af til 1½ Time. Ja endog til 1, men saa maatte vi ogsaa, tilføjede han, gaa «noksaa fort». Vi havde jo nok mærket, at vi ikke rigtig kunde stole paa den Slags Vejangivelser, men helt opgav vi det, da vi 1 km længere fremme spurgte en gammel Kone og kunde mærke paa hende, at hun i Grunden havde svært ved at tænke saa langt ind over Fjeldet som til Tuddal Sanatorium, saa skrækkelig en lang Tur forekom det hende at være. Imidlertid, op den Dag vilde vi, og vi havde da heller ikke gaaet saa farlig mange Kryds opover, før vi kom op til et Par Fjeldsoer og hin-sides dem fik Øje paa Sanatoriet. Det lavede jo svært op, saa da Vejen nu tilmed var bedre, naaede vi ret hurtig frem. Vi begyndte saa at se os om efter en Lejrplads; men Sanato-riets elskverdige Bestyrerinde vilde absolut ikke tillade os at sove ude. Det var altfor koldt, mente hun; og vi fik derfor anvist Plads i Turist-hytten, hvor vi saa straks tog et Kok-kengulv og Komfur i Besiddelse. Klok-ken var imidlertid bleven mange, saa da vi havde sat en Gang Fiskeboller og Klemmer til Livs, gik vi til Ro for at samle Kræfter til den næste Dags Bjerghestigning.

Mandag den 9. August.

Benene var jo nok hos enkelte lidt stive, da vi et Kvartier før 9 drog af Sted med Gaustatoppen som Maal; men det gik over, da de var blevet rørt lidt, og da vi tilmed den Dag kunde gaa uden anden Bagage end nogle Kiks, Tvebakker og lidt Brød, mente vi, at det vilde blive det bare Legeværk at naa Vejs Ende. Vej var der for Resten ikke meget af; kun en Række røde Mærker paa Stenene og hist og her en lille Vaarde angav Retningen; og imellem dem maatte vi hoppe fra Sten til Sten og fra Tue til Tue for ikke at sætte Fødderne i de utallige Smaabække, som krydsede Stien eller med en raffineret Ond-skabsfuldhed rislede lystigt af Sted netop henad denne. De første af de to-tre km bragte os op over Træ-grænsen, og vi havde her fra Foden af Gaustakneene en herlig Udsigt over Tuddal Sanatorium ved de spejlblanke Soer med deres mange træbevoksede Øer, Holme og Halvoer. Rundt om ligger Stæter ved Stæter, og Koklo-kernes stadige Ringen' blandet med Smaabækkes Pludren er det eneste, som bryder Stilleheden. Et henrivende Sted for nervesvage Mennesker, der søger Helse i Fjeldluften. Videre gaar Stien op mellem de bratte Gausta-knæer paa venstre Side og store Grønnuten paa højre. Vi er nu naaet op over et Vandskel og gaar længe paa ret jævnt men stadig stenet Vej langs med Heddersvandet, der paa den modsatte Side beherskes af det

hoje, stejle Heddersfjeld. Vi holder Rast, spiser det meste af den medbragte Proviant og fortsætter saa ad den efterhaanden mere og mere stigende Fodsti, og pludselig, da vi drejer om en Knude, ser vi Gaustoppen tegne sine skarpe Konturer paa den skyfri Himmels. Vi gisper efter Vejret ved Tanken om, at vi virkelig skal helt derop. Vi synes, at vi dog allerede er kommet godt til Vejrs, og nu viser det sig, at vi har langt over Halvdelen igen. Stien bliver vel nu lidt mere banet, men vi vader i smaa, skarpe Sten, der sønderriver alle de Søaler og alt det Overlæder, de kan komme af Sted med. Kun faa har uskadt Støvler, da vi naar Toppen, og een har endog mistet begge Søaler. Hele Fjeldet er dækket med ensartet graa Sten, der ligger væltet hulter til bulter som støret ud af en kæmpemæssig Sukkerske, og Stien synes dannet ved, at en vældig Hammer har knust sig. Vej gennem Uren; fuldstændigt øde er her. Ikke en Busk, ikke et Græsstraa, kun lidt forhullet Lav suger sig fast paa Stenene og giver Fjeldet et ejendommeligt grønligt Skær. Ikke en Bæk bryder Stilheden, kun en enkelt forskræmt Harekilling, der forfærdet farer af Sted, da den ser os kravle op ad Fjeldet og hører Stenenes Rasten under vore Fødder, vidner om, at her, trods alt, kan være levende Væsen. Endelig — efter ca. $4\frac{1}{2}$ Times March naar vi Toppen, 1882 m over Havet. Og her kan man ikke sige, Stilheden trykker. Thi ikke mindre end tyve Mennesker er fra forskellige Kanter samtidig kommet op til Turisthytten, som er sprent ind i Fjeldet lidt under Toppen og bygget op af store raat tilhugne Sten. Alle vil de have Kaffe, Mælk, Chokolade o. s. v., saa den arme Pige, der forestaar Hyttens Køkken, har fuldt op af gøre. Vi blev straks lidt forstemte over, at der paa Døren stod: Entre 1 Krone pro persona, men blev atter glade, da vi som Spejdere slap for at betale dem. Ogsaa vi fik langt om længe vore 11 Kopper Kakao, der sammen med de medbragte Kiks kvikkede svært op, thi koldt var der, saa noget varmt gjorde godt. Af Fremmedbogen saa vi, at to Aalborgspejdere Dagen for os havde besøgt Gaustoppen, og erfarede senere, at de var de første fremmede Spejdere paa dette Sted og vi 11 altsaa de næste. Udsigten heroppe fra er storlaaet. Saa langt Øjet rækker ligner Landet et oprørt Hav, som er stivnet midt i sin Vildskab. Top ved Top taber Fjeldene sig langt ude i Horisonten, og dybt under os spejler det for saa imponerende Heddersfjeld sig mod Sydøst i den stille, alvorlige Sø ved dets Fod. Mod Syd ser vi over den øde Stenslette over mod de kolde, utilgængelige Gaustakværer, mod Vest

har vi dybt, dybt nede den skønne, vandrige Gausdal og mod Nord den endnu dybere lange, smalle Vestfjorddal, i hvis Bund vi 1600 m nede ser den elektriske Bane sno sig fra Rjukan ned mod Tinnssjøen, som skimtes længst ude. Men allerlængst mod Nord ser vi Hardangerjøklens og Jotunheimens vilde, suedækte Toppe og mod Syd linder vi i Horisonten det Skaar, hvorigennem man i klart Vejr kan se Kristiania Fjord, som nu Disen skjuler.

Endelig efter $1\frac{1}{2}$ Times Forløb river vi os løs og begiver os paa Vejen hjem ad de samme Stier, vi kom op, og efter ca. $3\frac{1}{2}$ Times Forløb er vi atter i Turisthytten paa Tuddal Sanatorium. (Middag: Engelsk Bof, Mælk og Tvebakker).

Tirsdag den 10. August.

Efter at have fourageret hos Bageren paa Sanatoriet og taget en smuk Afsked med Bestyrerinden og takket hende for al hendes venlige Gæstfrihed startede vi i stadig fint Vejr lidt for 10 og satte Kursen mod Rjukan. Der fandtes ingen bedre Vej end en Sti af samme Slags, som vi Dagen i Forvejen havde gaaet ad til Gausta, men vi var nu blevet saa feldvante, at vi ikke betænkte os paa at slæbe Bagagen med den Vej. Vi skulde denne Gang vest om Gaustakværerne ned i Gausdalen og gennem denne ned til Rjukan. Men da Stien jo var saa lidet synlig, blev den, for vi vidste af det, borte for os, og Følgen var, at vi maatte bane os Vej gennem ganske uvejrsomt Terræn mellem Moser og Bække, over Føsser og Vindfælder og gennem Skov og Krat. Hovedretningen kunde vi imidlertid nok holde fast, thi den var simpelthen nedad; men da vi endelig naaede Dalbunden, var vi alligevel kommet for langt ned, da vi nemlig endte i Reisjaa, ca. 2 km syd for den nederste Ende af Gausdalen og 3—400 m lavere. Vi styrkede os saa paa nogle Klemmer og klatrede derpaa de 400 m op igen ad mindst ligesaa ufrekommelige Veje, som vi var kommet ned. For ikke at gaa vild maatte vi nemlig følge en Elv, der kom oppe fra Gausdalen, og vi kravlede saa en Time eller to fra Sten til Sten med den rivende Strøm paa venstre Haand og stejle Skrenter paa højre. Heldigvis var der Træer nok til at holde sig fast i, saa vi kom da op uden Uheld. I Gausdalen gaar Stien forbi den ene Sæter efter den anden, saa vi ansaa det ikke for vanskeligt at faa lidt Mælk til at styrke sig paa. Men nej, det viste sig umuligt. Vi rendte fra Hytte til Hytte uden at faa noget og begyndte tilslidst at undres paa, hvad man egentlig brugte de mange Køer til, som dog faktisk færdedes i store Flokke rundt om mellem Sætrene.

Men maaske er Sagen den, at Mælken straks efter Malkningen laves til Ost, saa at man aldrig har Mælk staaende, og en vejfarende kun kan vente at faa Mælk, hvis han kommer Morgen eller Aften. Atter paa denne Tur viste det sig, hvor lidt de indfødte havde Rede paa Vejens Længde, saa da vi endelig Kl. ca. 7 efter en drøj March gennem Stenur og Føsser fra Ragten af Vestfjorddalen saa Rjukan By ligge for vore Fødder, saa kom det ret overraskende. Et smukt Sted var det for Resten. Bag os hævede Gausta sin 8—900 m høje Kam, langs hvis Fod Gausdalen snoede sig, medens vi foran os mellem Birke-træernes Grene saa over mod den modsatte Dalskraaling. Her lyser Fos ved Fos op mellem de tavse, mørke Graner eller vælter sig ud over de lodrette Stup for at styrte sig ned i Dalen, hvorfra Kraftstationens Duren lod os i Møde 'blandet med den enstonige Summen fra Salpætværket og de elektriske Lokomotivers nævise Pift. Vi spiste vor sidste Proviant og begyndte saa Nedstigningen, som vi anslag til at vare højst 1 Time. Det gik imidlertid ikke saa nemt, thi da vi med stor Møje var kommet Halvvejen ned, blev den slangelungtede Sti pludselig borte for os, og før vi vidste noget af at sige, befandt vi os paa en lang Træbro uden tilsyneladende Nedgang. Det saa ud til at være et forladt Bjergværk, thi to Tunneller galede os i Møde. Vi ansaa det ikke for umuligt, at vi kun gennem en af disse kunde komme ned, men da vi ikke ønskede at løbe vild inde i Fjeldet, saa forsøgte vi baade i den ene og den anden Ende af Træbroen at finde en Nedgang.

Da det imidlertid viste sig forgæves, og vi heller ikke havde videre Lyst til at gaa tilbage og begynde forfra saa sent paa Dagen, belavede vi os saa smaal paa, at vi maatte blive der om Natten. Disse Udsigter var jo ikke straalende, men saa fandt vi heldigvis en Mand, der gik og puslede med et eller andet Stykke inde i den ene Tunnel, og han viste os meget beredvilligt, hvordan vi skulde komme ned. Vi fortsatte saa glade Nedstigningen, men var ikke kommet langt for vi mærkede, at Stien igen var borte. Vi var imidlertid nu blevet kede af at lade efter den, og da vi skulde skynde os for at naa ned, inden det blev mørkt, bestemte vi os til at gaa den lige Vej ned ad en af de mange 'Stenaas', som fandtes der. Det gik imidlertid kun langsomt, og engang sad en endog i Klemme, saa vi maatte være to-tre Mand om at faa ham løs igen, og bagefter holdte han lidt paa Benet, saa rigtig glade ved Situationen var vi ikke, for vi alle var helskindede nede, men da var det ogsaa mørkt. Imidlertid var

vore Genvordigheder ikke endt; thi nu saa vi paa en Gang, at vi kommet i Bur. Saa langt, vi kunde se til høge Sider, var der et solidt Hegn af stærkt Staaltraadsvær, der krønedes af tre Strenge af Pigtraad. Dog — vi var aller heldige, fandt et Hul under Hagnet, kom igennem med hele Bagagen og stod kort efter midt inde i Salpeterfabriken. Uden videre marcherede vi ned til Porten og bad om Lov til at slippe ud; og da Portvagten ikke saa meget som spurgte, hvor vi kom fra, var vi i næste Øjeblik aller fri. Da var Klokken lidt over 10, og vi havde saaledes 12½ Times Fjeldvandring bag os. Vi skulde imidlertid nu til at søge Lejrplads, hvilket under de forhaandenværende Omstændigheder ikke var nogen let Opgave. Imidlertid var Lykken igen med os, thi næppe var vi kommet vel ind i Byen, før tre Mænd, som vi spurgte om Raad, indbød hele Flokken til at ligge paa deres Dagligstuegulv. Det var tre ugifte Ingeniører, som boede sammen kort derfra, og snart sad vi alle bænked ved et veldækket Aftensbord og glemte var alle Besværligheder, da vi straks efter gik til Køjs paa 5 brede Divaner og nogle sammenstillede Lænestole. Disse tre Ingeniørers Venlighed mod os er et smukt Eksempel paa den Gæstfrihed, hvormed vi overalt paa vor Rejse blev modtaget, og ofte blev det udtrykkeligt sagt, at vi kunde takke Spejderuniformen derfor. Lad det være en Appel til alle Spejdere, som er paa Langtur, om altid at holde denne Standard højt, saa at de derved gavner ikke alene sig selv, men ogsaa de Kammerater, som kommer efter.

Onsdag den 11. August.

Tidlig paa Morgenstunden blev vi afhentede af Rjukansejdernes Tropsfører, den fortræffelige William Garman, som, efter at vi havde taget Afsked med vore udmærkede Værter, tog sig af os og gjorde sig de hederligste Anstrengelser for at skaffe os Adgang til Salpeterfabriken og Kraftstationen. Vi kom imidlertid kun ind paa Kraftstationen, hvor vi saa de vældige Maskiner, som udnytter Vandkraften fra Rjukanfossen for anden Gang. Der ligger nemlig endnu en Kraftstation 6—7 km længere oppe, som bruger Vandet første Gang. Iovrigt tilbragte vi det meste af Dagen med at vente paa Ingeniør Sællæg, som imidlertid ikke kom ned fra Fjeldet, medens vi var i Rjukan, saa det var kun mig selv, der i Følge med en Kemiker kunde komme rundt paa Selpeterværket, som blev grundigt forklaret lige fra Birkeland-Eydes Lysbue til Pindebinderiet og Pakkeriet.

Af dette Salpeterværk lever hele Rjukan 9000 Indb. store Befolkning,

men man skulde næsten tro, de ogsaa maatte dø af den; thi ud af 4 store Skorstene pumpes uafslædig store Mængder af den væmmeligste giftige, klorgule Nitrosgas. Man siger ganske vist, at den gaar til Vejrs uden at gøre Ulykker, men jeg har svært ved at tro det, og den Kemiker, som viste mig rundt, indrømmede da ogsaa, at han flere Gange havde været gasforgiftet af disse Dampe.

Middag: Abrikossuppe og Hakkehof.

Torsdag den 12. August.

Den Nat sov vi paa et Køkkengulv i en Festpavillon, da vi fik Valget mellem dette og saa at slaa Telt paa en Plads, hvor vi umuligt kunde undgaa at faa store Sten inde i Teltet. Og naar man intet har til at stoppe efter med, er det jo ikke saa rart. Kl. 7 skulde vi naa Toget og stod derfor op ved 5—5½-Tiden. Men vi tog os ikke tilstrækkeligt iagt og beregnede Tiden saa knapt, at vi ikke var paa Stationen før 15 Sekunder før 7, og da var Toget lige gaet. Vi hang altsaa uhjælpe ligt paa den, men en Trost var det dog, at vi kunde skyde en Del af Skylden over paa Toget, som var kort for tidligt. Vi kunde saa ikke komme af Sted før Kl. 12, og nu lykkedes det endelig at skaffe hele Flokken Adgang til Salpeterfabriken, dog under strengt Taushedslofte, saa at det interessante, vi saa, maa jeg slet ikke fortælle noget om. Rjukanfossen, som ligger en Mils Vej længere oppe i Dalen, var der ingen, der tænkte paa at ulejliges sig op til, da den er tappet næsten helt tør og derfor ikke værd at se.

Denne Gang var vi paa Stationen en halv Time før Afgangstid og havde saaledes god Tid til her at tage Afsked med Rjukansejderen, og præcis Kl. 12 rullede vi af Sted, udstyret med alle de norske Distinktioner, Liljer og Duelighedstegn, som vi kunde tiltuske os til Minde om Turen. Forøvrigt hør det bemærkes, at vi paa Billetterne til Kristiania sparede ikke mindre end 115 af 170 Kr., idet Sejderne fik Moderation ligesom de norske Skolebørn og rejste paa Kvarthillet.

Med den elektriske Bane naaede vi paa ½ Times Tid ned til Rollag ved Tinnstøen, hvorfra vi efter en Middagsklemme fortsatte med Dampere gennem den lange, smalle ret ensformige Tinnstø til Tinnoset, hvorfra vi alter med elektrisk Bane Kl. ca. 5½ naaede til Notodden. Vi skulde egentlig have været helt til Kongsberg; men fordi vi ikke naaede Morgentoget, kunde vi ikke komme saa langt den Dag. Forstanderen paa Notodden Station ringede op til den nærværdigende Salpeterfabrik for os og skaffede os Tilladelse til at slaa Lejr paa en Græsmark, som tilhørte

den, og snart blussede en lystig Ild under Middagsmaden: Svedskegrod og kogt Makrel.

Allerede Kl. 9 gik vi til Køjs; thi Kl. 3½ maatte vi op for ikke at komme for sent til Toget, som skulde gaa 5½ næste Morgen. For at vi ikke skulde sove over os, maatte der holdes Vagt og en Sikkerheds Skyld Dobbeltvagter, saa det var ikke megen Sovn vi fik den Nat. Forøvrigt var det kun en ren Fornøjelse at gaa Vagt en saadan Nat, hvor Stjerneerne lyste paa den mørke Augusthimmel om Kap med de straalende Stjerne-skud, som hvert Øjeblik for forbi os. Og var det end lidt koldt, saa havde vi et lille Lejrhaal til at varme Fingrene ved.

Fredag den 13. August.

Sidste Dag i Norge, det var det sørgelige Faktum, som stod klart for os alle, da vi Kl. 3½ torneude ud og gjorde os klar til Afrejsen. Vi var færdige i god Tid og rullede saa af Sted fra Notodden lidt over 5½ med Kongsberg som det foreløbige Maal. Stærkt stigende snor Banen sig højere og højere op ad de Fjeldskraaninger, som hegner Hitterdalsvandet og maa flere Gange gennem Fjeldet for at vinde frem. Kort før Hjuksehei passeres en af Skandinavens højeste Jernbanebroer, som fører Toget over en rivende Elv, der skummer af Sted dybt nede i Bunden af en snæver Kluft. Fra Hjuksehei kørte Toget op over Fjeldet langs med skønne Fjeldrande og Elve og naaede gennem en hel Del flere Tunneller, af hvilke tre er 1 à 2 km lange, Kl. ca. 7½ til Kongsberg. Her blev vi modtaget paa Stationen af Stedets Tropsfører, som havde faaet et Telegram fra os den foregaaende Eftermiddag. Vi efterlod al vor Bagage paa Stationen og besaa saa Montværkstedet, hvor Solvet fra Gruherne udmontes. I Øjeblikket var det ganske vist Nikkel og Jernpenge, som var under Arbejde, men det var ogsaa ganske interessant at se, hvorledes de bliver fremstillet. Da vi havde set os godt om i »Monten«, gav vi os paa Vandring ud til Solvgruberne, som ligger 7 km fra Kongsberg ved en Station, som vi allerede havde kørt forbi med Toget, men det anede vi ikke. Ved 10-Tiden naaede vi derud, og en Kongsbergsejder, som var fulgt med os, skaffede os den fornødne Tilladelse til at komme ned i Minerne. Men det varede dog det meste af en Time, før vi kom af Sted, men saa var vi ogsaa fint kørende; thi bag i et langt Tog paa 20—25 Tipvogne var hægtet en Slags »Chara-bane« af umalede, groft sammentværede Brædder, som kunde rumme de 10 af os. De sidste maatte op mellem Tipvognene. Forsynede med Acetylenlygter kørte vi saa fra

det varme Sollys lige ind i en iskold, bælgeomrket Tunnel, hvor Draaheer fra Loftet af og til satte kolde Skævt i Ansigtet paa os. Stadig maatte vi dukke Hovedet for ikke at faa det mast mod Loftet, og 2100 m bultrede vi saaledes ind i Bjerget. Her standsede Toget for at blive fyldt med Sten, og imens gik vi under Foring af en Arbejder rundt og saa paa Sagerne. Det første, vi lagde Mærke til, var, at endelig her langt under Jorden fandtes de Kilometerstene, som vi saa bitterlig havde savnet paa dens Overflade, idet smaa Plader langs ad Sted angav, hvor langt vi var inde. Der var en voldsom Træk gennem Stollerne, og hvor den kom fra, fik vi at se, da man viste os en stor Pumpestation, der Nat og Dag sørger for Ventilation i Grubegangene. Herinde fandtes Nedgangen til de dybest liggende Lejer, idet skraat stillede Slidsker af Træ fører ca. 1000 m ned i Jorden. Der var desværre ikke Tid til at foretage en Nedfart, da vi skulde ud igen med samme Tog, men i Stedet fik vi en Koretur ind i en blind Tunnel, hvor man netop havde sprængt sig et Stykke frem paa den 5 km lange Vej ind til Kongsberg. Endnu er der dog omtrent 600 m tilbage, før Gennemgangen er færdig. Imidlertid kom vort Motorlokomotiv kørende med de fulde Vogne, og vi maatte atter sidde op for at rumle de to km tilbage ud i Dagens Lys, og hvor var det ikke en lillig Overgang, da vi fra Kulden kom ud i Solvarmen igen. Da vi saa havde skaffet os noget at spise hos en Landhandler i Nærheden, gik vi op til Saggrenda Station, hvorfra vi kort efter kørte videre til Kristiania. I Kongsberg benyttede vi det korte Ophold til at hente vor Bagage, som vi heldigvis fandt i god Behold, og fortsatte saa over Drammen, hvor vi fra Toget kunde se Ruinerne af det fornylig ved en Dynamit-Ekspllosion ødelagte Hus, til Kristiania, hvor vi ankom ca. 6 1/2. Dampere skulde imidlertid først gaa Kl. 11. Og vi havde saaledes Tid til at gaa en Tur gennem Byen og køre en Tur med den elektriske Bane til Frognersæteren paa Holmenkollen. Desværre var det lidt taaget, saa Udsigten over Fjorden og Byen var ikke saa smuk, som den kunde have været. Paa Frognersæterens Sportsrestaurant drak vi en Kop Kaffe og nød Aftenens Stilhed; men alt imens havde en Herre ved Bordet ved Siden af os set sig saa glad paa os, at han vilde spendere en Ekstraomgang paa os, og den blev jo naturligvis modtaget med Glæde. Kl. 9 maatte vi imidlertid bryde op, og snart gik Farten atter nedover, og i god Tid naaede vi vor gamle Kending, Melchior, der Kl. 11 lettede og satte Kursen mod Frederikshavn. Af Styrmanden

fik vi Lov at slaa Telt paa Forlugen. Men det Eksperiment opgav vi dog snart, da Vinden truede med at rive det hele over Bord. Vi gik saa til Køjs i Lasten, hvor de fleste sov trygt til langt op paa Formiddagen; medens nogle enkelte allerede Kl. 5 blev purret ud af Neptun. Kl. ca. 2 naaede vi Frederikshavn, hvorfra vi spredtes ad forskellige Veje, og jeg tror nok, jeg tør sige, med Bevidstheden om at have tilendebragt en storartet Tur til Norge.

For mulige interesserede Skyld hidsætter jeg til Slut en kort Oversigt over Omkostningerne ved en saadan Tur som denne og tilføjer i nogle faa Sætninger de praktiske Erfaringer, som jeg kan være til Vejledning for mulige Efterfølgere i Norge.

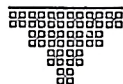
Forplejning af 11 Mand i	
9 Dage	ca. 180 Kr.
(pr. Md. pr. Dag ca. 1,80)	
Jernbanebilletter, Damp-	
skilbilletter o. s. v.	585 —
Indskrivning, Fragt, Drik-	
kepenge m. m.	10 —
Forskelligt (Telegrammer,	
Porto, Kort o. s. v.	15 —

Ialt ca. 790 Kr.

Smaaavink.

1. Medtag den mindst mulige Udrustning.
2. Brug de mindst mulige Telte.
3. Sæt alle Uniformitetsensyn til Side og medtag de stærkest mulige Støvler.
4. Beregn ingen Dagsmarcher over 20 km, hvis der ikke er Tale om særlig øvede Fodgængere.
5. Lad Kværen blive hjemme; den kan ikke køre over Fjeldet.
6. Vær forberedt paa Forsinkelser eller Ændringer i Ruten.
7. Sørg for at mulige Skoledrenge kan legitimere sig som saadanne og skaf dem saaledes Moderation paa de norske Baner.

Holger Bennike.

Vore udelukkede Landsmænd i Sønderjylland.

Den 10. Februar stemtes der første Gang i Sønderjylland. I

Følge Fredsaktaten skulde Nordslesvig tilhøre det Land, for hvilket der afgaves de fleste Stemmer, og med et stort Flertal stemte Nordslesvig sig hjem til Danmark. Den 14. Marts fandt den anden Afstemning Sted. I Følge Fredsaktaten var det med denne Afstemning ikke Hensigten at fremkalde en Flertalsafgørelse; Formaalet med Afstemningen var udelukkende det at undersøge, i hvilken Grad der i Mellemlesvig fandtes dansk Sindelag, og efter denne Undersøgelse stod de afgørende Myndigheder lige saa frit i deres Beslutning om, hvilken Stat Mellemlesvig skulde tilfalde, som for Afstemningen. At Tale om Pligt til at respektere en Flertalsafgørelse i Mellemlesvig har derfor intet paa sig. Genforeningshaabet, som de bedste i vort Folk havde bevaret gennem trange Tider, kunde være gaaet i Opfyldelse for vore Landsmænd i Mellemlesvig saavel som for de danske i Nordslesvig, naar blot Danmark ikke selv havde svigtet dem.

Hvor har vi ikke i alle de Aar siden 1864 elsket og beundret vore Stammebrødre, der under det haarde Fremmedherredømme kæmpede deres stolte, sejge og trofaste Kamp for at holde fast paa alt det, som de og vi elskede, vort fælles Aandsliv, vor danske Kultur, vort Sprog og vore historiske Minder. De eiskede Danmark, længtes imod det med hele deres Sjæl, og kun Haabet om atter at komme hjem til os holdt dem oppe under Kampen mod Projservældet. At Danmark nogensinde kunde tænke paa at lade nogen af dem i Stikken, naar „den signede Dag“ oprandt, Dagen da Fremmedherredømmet var brudt, vilde for dem have været en ganske umulig Tanke. Hvad der i 56 Aar har givet dem Styrke i deres Kamp, giver de Udtryk i en af deres Sange hvori det lyder:

End er vor Trøst paa vor jern-
haarde Vej,
dejlige Haab, som dog aldrig kan
slukkes;

det, at vort Barnebaand bryder
man ej,
det, at ej Moderens Hjerter kan
lukkes.

I en anden Sang fra Kongeriget
har vi saa tidt med en vis Foragt
over Tyskernes ringe Tanker om
os sunget

Og de tro'de, at Hjerterbaand kan
briste,
og de tro'de, at glemmes kan vor
Ret.

Nej, det kunde vi alle være sikre
paa, at Danmarks Hjerter ikke
kunde lukkes, og at Hjerterbaandet
aldrig nogensinde skulde briste

Danmark kendte ikke sin Besø-
gelsestid. Da vore Landsmænd
i Mellemlesvig jublende kom imod
os, ventende at blive modtagne med
aabne Arme og med et inderligt
Velkommen, svarende til al den
Kærlighed, om hvilken der har
været talt og sunget saa meget,
— hvad skete der saa? — Dan-
mark var begyndt at regne ud, om
det kunde betale sig at modtage
dem eller ikke. Hvor var den
store Kærlighed, der kunde trodse
alle Farer og sprænge alle Baand?
Moderens Hjerter var lukket, Hjer-
terbaandet brast, frosset over i
kolde Beregninger. Danmark ud-
leverede sine mest trofaste Søn-
ner og Døtre til Prøjserne. Og
medens de danske Mellemlesvigere
som Tak for deres trofaste Kamp
blev styrtede ud i en Afgrund af
Sorg og Fortvivelse, fejrede vi i
Danmark den 9. Juli vor Genfor-
eningsfest, mange Steder som om
der intet var i Vejen. Hvor var
Danmarks Ære henne paa denne
Dag?

Den 8. Juli skrev „Flensborg
Avis“:
„I Morgen holdes der Genforening“.
En sørgende skal ikke komme
til muntert Gilde, men han kan
sende en Lykonskning.

Det er ikke vor Mening at bringe
en Mislyd ind i disse Dages Glæde.
Vi under vore nordslesvigske
Landsmænd at komme hjem, og vi

under vort Fædreland at faa det
tabte tilbage, og vi sender af et
varmt Hjerter vore gode Ønsker
for en Fremgangstid og Opgangs-
tid for et sundt nyt Danmark med
en kraftig dansk Livsvilje. Det gør
os ondt, at ikke Himlen hvælver
sig blank og blaa uden en Sky
over det danske Land; men gid
den alligevel maa tage gode Varsler.

Vi vil, saa vidt vi egner det,
hellige Danmarks Festdage til ven-
lige Tanker.

Vi vil bl. a. mindes de mange,
som har støttes os af et ærligt
Hjerter i de sidste halvandet Aar,
og hvem vi knapt nok har faaet
sagt Tak, de mange danske Sles-
vigere med Mænd som Peter Grau
og Kloppenborg-Skrumsager, Gott-
hardsen og Advokat Andersen i
Spidsen, som lige til sidste Øjeblik
har lagt sig i Selen for vor Sag
paa den mest uselviske og utræt-
telige Maade, de Landsmænd i Kon-
geriget, som lige fra de kom til
Skelsaar og Alder har levet med
den sønderjyske Sag og med sær-
lig Kærlighed har fulgt For-
posterne, Danmarks Kongefamilie,
hvis Hjerterlag for disse alle kender,
Danmarks nuværende Regering,
som har vist god Vilje til at prøve
den sidste Udvej, de mange Hun-
dreder og Tusinder, som har lagt
deres Skærv i Vægtskaalen og
givet os hjertervarme Tanker. Dem
alle sender vi vor Tak og vor Hil-
sen og vore inderligste Ønsker.

Vi mindes ogsaa de Mænd fra
vort Broderland Norge, hvis Ven-
nehaand vi har trykt i den for-
løbne Tid, og de Mænd fra de
sejrrige Lande, som har haft For-
staaelse for en undertrykt Befolk-
nings Kaar og gjort, hvad de evnede,
for at skaffe dem Friheden.

Men først og sidst favnende alle
disse Tanker, klinger og synger,
som fra tusinde dirrende Strenger,
et Navn i vore Øren. Vi mindes
Jessens Ord: „Hvilket Navn har
en mere fast og fuld og fager
Klang end Navnet Danmark. Saa
være det herefter tifold velsignet,
vor Sjæl skal klynge sig til det,
vor Tunge skal prise det, ja, Ordet

Danmark skal gemmes i vort
Hjerter som en kostelig Perle“.

Danmark er ikke den, der stængte
os ude, ikke Partier og Klasser,
det er vor Slægts Vugge, vore
Fædres Land gennem tusind Aar,
i Fortid, Nutid og Fremtid den
Vilje og Varme, som er groet af
dansk Jord. Selv lukkede ude
hører vi med. Enhver Dansk vel-
signer sit Fædreland til sin sidste
Stund.

I Dag hviskes der tyst over
Dronning Thyras Vold histnede,
over Lyrskov Hede og Gryde Skov,
over Sankelmark Sø, omkring Kæm-
pegravnen paa Flensborg Kirke-
gaard, over Gustav Johannesens og
Jessens Grave.

Men ogsaa den levende danske
Slægt i Mellemlesvig sender Hil-
sener med, lige fra de smaa Spej-
dere til Veteranerne fra de sles-
vigske Krige.

Fra Roms Kejsertid huskes ned
gennem Tiden Gladiatorenes Ord
De, der skal dø, hilser dig! (Mori-
turi te salutant!)

Et Pust af dette ville nogle maa-
ske lægge i vor Hilsen. Men det
er ikke vor Mening at give op.
Heller ikke kan vi raade Frem-
tidens Runer.

Da Skyerne bunkede sig sam-
men for os efter Afstemningen,
da de sidste Anstrengelser blev
gjorte i Følelse af Stillingens Al-
vor, blev paa et Tillidsmandsmøde
den vante Sang, „Jeg elsker de
grønne Lunde“ sunget paa en
Maade som aldrig før, med stigende
Bevægelse, lige til de sidste Vers:

Om alle de Drømme bristed,
du har fra din Ungdom drømt,
om Trængsel og Nød du fristed,
jeg elsker dig dobbelt omt.

Men end er der Sang i Skoven,
højt bølgende det røde Flag,
end er der en Gud foroven,
der raader for Danmarks Sag.

Og i Morgen, mens der stæn-
ges for vor lyse Tro, signer vi
Danmarks Navn paa dets Højtds-
dag.

De sidste Linier samler endnu
en Gang i faa Ord den Troskab

imod og Kærlighed til Danmark, som hele Artiklen er Udtryk for. Et skønnere Sprog kunde en udelukket Befolkning vel ikke tale.

Syd for Skelbækken ligger Maalet for Fremtidens Danmark. Først bor de Mænd, der kæmpede med alt som Indsats for at frelse Mellemleslevig, have Oprensning, og det paa en saadan Maade, at de kan mærke, at dansk Ungdom ikke lader sine bedste Følelser kvæle af kolde Beregninger. Forrest blandt disse Mænd staar Redaktøren af „Flensborg Avis“, Ernst Christiansen, der formentlig har skrevet den citerede Artikel, som den ædleste og fineste Personlighed under hele Grænsekampen i de sidste Aar. Dansk Ungdom bør tilegne sig en levende Forstaaelse af de Forhold, hvorunder Mellemleslevigs Danske har levet, kæmpet og lidt, og den bør vise disse Mænd, at den gennemtrænges af en varm og inderlig Kærlighed til vore udelukkede Landsmænd. Den gør det bedst ved at arbejde for, at det Haab maa leve i vort Folk, at der en Gang maa komme en Oprensnings Dag, der bringer Mulighed for, at Mellemleslevig paany kan komme hjem til Danmark.

Helge Bennike.

Slangen.

Medens jeg var i London besøgte jeg ofte den Zoologiske Have, der har en sjelden Samling vilde Dyr, fanget i Englands Kolonier og hjemsendt af ivrige Jægere og Patrioter. — En Dag, under et Besøg i Haven, hørte jeg, at der var kommet en ny Sending Slanges fra Indien, derimellem et sjældent Exemplar af den store indiske Python eller Kvælerslange. Jeg styrede lige mod Terrainet og var saa heldig, at træffe det Øjeblik, da Slangen for første Gang

siden Indskibningen i Calcutta for en hel Maaned siden — skulde fodres.

I et helt nyt Bur saa jeg først ikke andet end en afbarket, tvedelt Træstamme, men saa fik jeg øje paa et Hoved med et Par forlængede Øjne, der rejste sig op fra Stammen og dernæst opdagede jeg hele den tunge Krop, der laa fladt ind til Grenen og næsten gik i et med den og Halen, som den havde snoet om Enden af Grenen. Uh ha, jeg gøs, Slanges er noget afskyeligt noget, det siges ogsaa at virke rædselsvækkende paa hvide Mennesker, derimod generer de ikke i samme Grad indfødte, der jo tidt bruger dem til deres Gøgl — Slangetæmmen med sin Kurv er et almindeligt Syn i Indien — dog maa det formodes, at Gifttænderne er fjernet — men alligevel vilde jeg nødig have saadan et Bæst om Halsen.

En Mand, der stod ved Siden af mig, foran Buret, lod til at have det som jeg, paa engang tiltrukket og frastødt. Han stirrede ihvertfald ufravendt, med et underligt forstenet Udtryk paa Dyrret — og det blev han ved med, til jeg tilsidst begyndte at opgive Slangen og glo paa ham istedet. Og der var virkelig noget at glo paa, for det var en meget løjerlig Mand. Han saa ud til at være ca. fyrretyve Aar, brunet af Solen, som kun Tropesol kan brune, men da han engang tog Hatten af saa jeg, at han var helt hvidhaaret — desuden saa jeg, at han svedte stærkt og det var saamænd ikke Spor af varm den Dag; jeg havde da Kraven op om Ørerne. Da Vogteren kom ind med et Par levende Kaniner, som han gennem en lille Lem skød ind i Buret og de stakkels rystende Dyr klemte sig ind i en Krog, knugede han sine Hænder saa det knagede. Det var ogsaa et grimt Syn, men jeg undrede mig over, at en Mand, der havde været i Troperne, lod sig overvælde af sligt. Jeg delte min Opmærksomhed rigeligt imel-

lem Manden og Slangen og de opførte sig lige uhyggeligt begge to. Slangen havde faaet Øje paa Kaninerne, men kun dens Øjne røbede det — en Slanges Øjne er det onskabsfuldeste i Verden. Manden rakte sig frem med hele Overkroppen og greb med Hænderne fat i Nettet udenom Glasburet. Slangen begyndte langsomt og umærkeligt at glide, dens Hoved gik nu ogsaa i et med Stammen, pludseligt, uden noget som helst Varsel, for den, som en Slynge ud i Luften, ned paa sit Bytte, omsluttende det i et nu i mange Slynninger og trak langsomt Løkken til. Det svage Bytte var hurtigt kvalt og Slangen slap-pede sin Omfavnelse, den var sikkert ikke videre begejstret for Kosten, den kunde let have taget en Buk og klemt Vejret af den. Den har alligevel været sulten, for den gjorde straks Anstalter til at sluge Kaninerne, først oversavlede den dem med Spyt, og saa lukkede den sit forfærdelige Gab op og slugte dem alle tre paa et Øjeblik. De tre smaa Fyres Vej sporedes knap nok i det mægtige Legeme og Slangen trak sig op paa Stammen igen og begyndte Fordøjelsen. Under den Forestilling havde jeg helt glemt min Sidemand, men nu opdagede jeg, at han var sunket sammen i Hjørnet mellem Burene og der sad han med Hænderne for Ansigtet og stønnede.

Jeg var selv ilde tilmode og jeg vidste, at der var Mennesker, saavelsom Dyr, forresten især Fugle, der kunde blive aldeles hypnotiserede af Slanges, derfor gik jeg hen til Manden og spurgte ham om jeg ikke skulde følge ham ud. Han nikkede kun til Svar og vi fulgtes ad i Tavshed. Jeg anbragte ham paa en Bænk i Haven og vilde saa gaa min Vej, men han greb mig i Ærmet og trak mig ned ved Siden af sig paa Bænken og begyndte i svimlende Fart, at fortælle mig en forfærdelig Historie, der forklarede hans Ophidselse fornylig foran

Slangeburet. Han fortalte, at han havde været i Indien i ni Aar og at han havde haft strængt Arbejde ved Jærnbaneanlæg i det nordlige de første Aar. Efter 5 Aars forløb var han hjemme i England, hvor han havde giftet sig og hans Kone var rejst med ham tilbage til Indien.

Han havde faaet bedre Arbejde et andet Sted og baade han og hans Kone befandt sig vel i Indien, naar undtaget en uovervindelig Afsky for Slinger hos hende, som efterhaanden næsten blev til et Mareridt. Hun turde tilsidst næsten hverken træde paa Jorden eller sove i sin Seng af Angst for dem. Hendes Mand overvejede alvorligt om han ikke burde sende hende hjem til England, inden hendes Nerver blev helt ødelagte, men inden han fik sig besluttet indtraf den Katastrofe, han nu vilde fortælle mig om. Da han en Dag var paa Jagt alene med en indfødt Tjener, kom de ganske uforvarende over et mægtigt Uhyre af en Pythomslange, den havde nylig ædt og var dorsk og tung og de skød den let, Paa Vejdem hjem fik Ingeniøren en Ide, han lod et Par Kulier hente Slangen og lod dem slæbe den ind i sin Stue og anbragte den paa en Divan, sammenrullet i en ganske naturlig Stilling. Saa gik han ind til sin Kone og fortalte hende, at der laa en Overraskelse til hende derinde, men hun skulde selv gaa derind og finde den.

Hun gik smilende sin Vej med det samme, nysgerrig efter at se hvad det kunde være for en Overraskelse, og han blev tilbage og spekulerede paa, om denne lille Forskrækkelse ikke skulde kunde kurer hende for hendes overdrevne Frygt for Slinger, hun havde, saavidt han vidste, aldrig set en Slange af nogen betydelig Størrelse. Han ventede nogle Minutter inden han gik efter hende, men han var allerede ved at have Samvittighedsnag over, at have ladet hende alene med sin Forskrækkelse og han rev hurtigt Døren

op. Hans Haand for hurtigere end Tanken til Revolveren i Bæltet og to Skud knaldede. Han styrtede henimod den forfærdelige Kvælerslange, der nu sank sammen midt paa Gulvet, ramt i Hovedet af begge Skuddene. Inde mellem dens Ringe hang hans unge Kone, men hun var allerede kvalt. Hendes Øjne var vidt opspirede i Rædsel og hendes Mund stod aaben i et kvalt Raab, begge hendes Hænder var stemmet imod Slangens Krop, hun havde forsøgt at befri sig for det frygtelige Favntag. Henne paa Divanen laa den døde Slange sammenrullet og dette Uhyre var maaske dens Mage, der havde fulgt dens Spor, den Vej Kulierne havde slæbt den og var entret ind ad Vinduet. Man siger jo, at naar man dræber en Slange, kommer der ti for een. Den har øjeblikkelig kastet sig over den intetanende unge Kvinde, der ikke engang har faaet Tid til at raabe om Hjælp. Hendes Angst for Slinger har næsten været en Forudelse og hendes stakkels Mand er efter lang Tids Sygdom og Elendighed nu kommet tilbage til England, hvor Slangerne i Zoologisk drager ham til stadig at gennemleve den frygtelige Tragødie, medens han er ved at forvivle i Bevidstheden om, at han selv har drevet sin Kone i Døden.

Jesper.

Kamp paa Liv og Død.

Medens jeg rejste i de store Skove i Nordamerika, var jeg Vidne til en af de voldsomste Fugledueller, jeg nogensinde har hørt om. Det var Skumring, og idet jeg kom ud af Skoven ved Bredden af en lille Dam, saa jeg, Bladene bevægede sig i et

stort Træ, der hang ud over Dammen. Pludselig udviklede det sig til en vild og voldsom Kamp mellem nogle skjulte Fjender. Tiltrukket af Støjen ilde jeg derhen, men før jeg naaede Træet, fløj en stor Høg ud fra Grenene, bærende i sine Kløer det blødende Lig af et Egern. Lige efter kom en anden Fugl, næsten lige saa stor som Høgen, roligt og lydløst flyvende. Det var et pragtfuldt Eksempel af den store Hornugle, som findes i disse Skove.

Jeg sluttede, at Kampen havde staaet mellem disse to frygtelige Rovfugle og ikke mellem Høgen og det uskyldige Egern. Ganske vist havde dette været Aarsag til Kampen, men havde ikke taget Del i den. Enten Høgen eller Uglen havde fanget Egernet, og den anden Fugl havde prøvet at føre det bort. Eller, som det ofte er Tilfældet, de to Fugle kan have slaaet ned paa Byttet i samme Øjeblik, og den, der følte, at Byttet tilhørte den, havde da kæmpet for at sikre sig det.

Uglen agtede ikke saa roligt at give efter for Høgen, og den satte lige efter den, da den prøvede at flyve bort med sit Bytte. Med en pludselig Bevægelse opad snappede Uglen Egernet fra Høgen og rev næsten sit Bytte i to Dele. Rasende over dens Frækhed vendte Høgen sig øjeblikkelig mod sin Forfølger, og for at forsvare sig lod denne Byttet falde. Øjeblikkelig forandrede Høgen Taktik og for som et Skud efter det faldende Egern. Uglen var ikke mindre hurtig paa Vingerne, og de to stødte voldsomt sammen faa Centimeter fra Byttet. Endnu en Gang vendte de sig mod hinanden, og med høje Skrig og Tuden tog de Basketag med hinanden. De rev og sled og snappede som to Djævla i et Øjeblik, skiltes saa nogle faa Centimeter og hvirvlede rundt om hinanden for at finde et saarbart Punkt paa Modstanderen. Begge Fugle udstødte høje Skrig og Hvæsen, og Fjerene var i en saadan Uorden, at det saa ud, som havde man strøget dem den gule Vej. Op og ned og rundt og rundt fløj de med Viindens Hastighed, men ingen af dem syntes villig til at gøre det næste Angreb.

Pludselig for de imidlertid mod

Danske Drenges nye Sangbog.

Adjunkt
Viggo Rosent,
Divisions-
chefen for
Fyn, skriver
om den ny
Drenges-
angbog
bl. a.:
» . . . er der
nogen, der
kender
Drenges og
ved, hvad

de elsker at synge, da er det Rektor Hartvig Møller ved Hellerup Gymnasium. Med sin sædvanlige heldige Haand har han da ogsaa af de rige Kilder, der stod til hans Disposition, forstaaet at træffe det rette Valg, saaledes at Skæmt og Alvor, nyt og gammelt udgør et smukt harmonisk Hele, der i Forbindelse med den praktiske Indbinding, lige afpasset til en Drengelomme, vil sikre Bogen den Plads, den fortjener, blandt Spejderne, i Skolen og overalt, hvor Sangen har Bo . . . »

Steen Hasselbalchs Forlag.

Købmagergade 26.

København.

hinanden i et Sammenstød, der fik Fjerene til at ryge omkring dem. Med Næb og Kloer rev og sled de i hinanden, og det saa ud, som de i Løbet af faa Øjeblikke maatte tilintetgøre hinanden. Men som Boksere i Ringen trak de sig igen tilbage og gentog deres tidligere Vingebewægelser. I Begyndelsen saa det ud, som om Uglen skulde bukke under i Kampen. Dens Angreb var ikke saa direkte og rammende som Høgens, og

den syntes at gøre Fejlheregninger, der gjorde den underlegen. Men som Kampen skred frem, genvandt Uglen sin tabte Stilling, medens Høgen begyndte at blive træt og usikker. Jeg lagde nu først Mærke til, at Mørket var begyndt at sænke sig over Soen og Skoven, og den Omstændighed tilskrev jeg den Forandring i Kampen, som fandt Sted. I Begyndelsen havde Uglen været mer eller mindre blændet af Lyset, men da Mørket nu faldt paa, mistede Høgen sin Fordel af Lyset, hvorimod Uglen kom i sit rette Element og kunde se at rette nogle vel anbragte Stød.

Duellen lignede næsten et Mord; Fjerene, der sloj omkring, var farvet røde af Blod, og de to kæmpende var ved at miste den tidligere Voldsomhed og Kraft. Der var al Grund til at tro, at begge Fugle havde bestemt at kæmpe Kampen, til en af dem døde. Atter og atter røg de sammen og trak sig tilbage og fornyede saa Angrebet. Jeg tvivlede ikke om, at Duellen var endt med den enes Død, hvis ikke Mørket havde gjort Høgen ude af Stand til at kæmpe. Da den indsaa, den ikke kunde klare sig, tog den Flugten og sloj ind i Skoven. Uglen sloj lige efter, men om Høgen kæmpede Kampen til Ende eller undslap, ved jeg ikke. Der var ikke mere Støj og Bewægelse at mærke i Skoven og for mig i det mindste var Duellen forbi.

Jeg skal fortælle jer om en anden Fuglekamp, en Kamp mellem en Høg og et af de mest hjælpeløse Dyr i Fugleriget: Hejren. For nogle Aar siden iagttog jeg en Hejre, der vadede i en Dam; jeg blev slaaet af dens mærkelige Bewægelser. Den lagde Hovedet paa Siden, lyttede og saa op i Luften, og saa skælvede den over hele Kroppen. Hvis den var blevet bange ved min Nærværelse, hvorfor sloj den saa ikke bort? Jeg sad og grundede over, hvad dens Bewægelser skulde betyde, da en Høg, der kredsedde over os, pludselig for nedad. I Stedet for at flyve bort, lagde den rædselsslagne Hejre sig i Vandet og saa hjælpeløs op mod Høgen. Men denne greb ikke sit Bytte, som jeg

havde ventet, men gjorde en pludselig Vending i Luften og vilde øjensynlig angribe Hejren fra den anden Side. Hejren drejede blot Halsen, idet den stadig holdt sit lange Næb rettet mod Angriberen. Endnu en Gang sloj Høgen i Vejret og rundt og rettede saa et Sideangreb paa Hejren.

Denne Taktik anvendte Høgen flere Gange, medens Hejren lagde sig ned i Vandet og modte Angrebene med Næbbet rettet mod Fjenden. Det var mig en Gaude, hvorfor Høgen ikke uden videre dræbte Hejren. Havde jeg bedre vidst, hvorledes et Hejrenæb var indrettet og kendt dets Evne til at gennemhøre en Fjende, vilde jeg ikke have fundet Høgens Manøvrer saa mærkelige. Den var øjensynlig blevet saaret i et saadant Modet tidligere, og den søgte at udmatte Hejren for senere at angribe den. Efter ti Minutters Kamp saa det ud, til, at Høgen var den, der først blev træt i denne uhlodige Kamp. Den blev voldsommere og vildere i sine Angreb, og endelig besluttede den for Alvor at angribe. Den steg til en betydelig Højde, som vilde den flyve bort, men kun for som skudt ud af en Kanon at styrte ned, i Haab om at overraske Hejren ved sin uventede og hurtige Manøvre. Men Hejren var ogsaa denne Gang forberedt, og det frygtelige Næb var rettet opad for at modtage Fjenden. Høgen saa Faren i sidste Øjeblik og forsøgte at forandre Retning, men Farten var for voldsom, og den styrtede ned mod det spydagtige Næb. Til al Held for baade Høg og Hejre strejfedes Næbbet blot Høgens Krop, idet det rev en Haandfuld Fjer af og tilføjede den et mindre Saar. Høgen faldt saa med et Plask i Vandet, og for den kunde komme op i sit rette Element igen, var Hejren slojet bort. Høgen viste ikke nogen særlig Traug til at følge efter sit Bytte og sloj tungt hen til et Træ i Nærheden, hvor den sad en Times Tid og tænkte over Hændelsen.

(Efter det engelske ved Jørgen.)

Paa Kamelryg gennem Wahabitternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

(Fortsættelse).

Forberedelser.

Det var Tirsdag den 30. Januar 1912 at Raunkjær første Gang var til Audiens hos Mobarek. Skont baade uvillig og mistroisk lovede den gamle Scheikh med det ejendommelige dybt furede Ansigt at støtte hans Planer. Det lod jo godt nok, — men — Dagene gaar. I Selskab med Muhamed der er hans Forer i Kuwait gennemstrejfer han Byen. Muhamed er fra Nedjd. Hans Klædedragt er en sort metalbroderet Aba og en hvid ulden Keffiyeh med brogede Broderier, og han er en af Fyrstens betroede Mænd. De besøger Havnen hvor Vareballe ligger uordentligt opstavede, hvor der ligger optrukne Baade og Tommer til Skibsbygning, og hvor der ved Vandkanten findes smaa Hytter af Palmebladsmaatter. Fra en af dem, der er Kaffehus, lyder Klang af en Morter; hvori der stødes Kaffe, og blaa Røg siver ud gennem Aabningerne i Muren. De vandrer gennem Byen med de smalle stovede Gader mellem Lermure, der staar graa og livløse paa begge Sider af Gaden. Det er som en Ruinby. Kun sjældent smutter et Par Børn forbi og vidner at det er Menneskebølger, eller de møder en Kvinde med Varer fra Bazaren. Hun er naturligvis sortklædt og tæt tilsløret og hun vender sig bort og skyder Ryg mens de gaar forbi. Er det en Skønhed? Det er umuligt at vide, kun Fodderne og Anklerne, der ofte præsenteres af lutter Iver for at gemme Ansigt og Hoved, lader undertiden åne Skønhed i den uformelige Bylt. Paa Karavanevejen fra Dihara — den Vej han er kommen i Aftenens Morke — møder han ved højlys Dag Mænd og Drengene med Æsler belæssede med Rodder og Steppebuske. De følger i Formiddagstimerne Strømmen til Bazaren og gør Indkøb der i den tætte Sværm af Handlende. De nyder deres Kaffe i Byens bedste Kaffehus — en

tarvelig kvadratisk Bygning med Træbænke. I de mageligste Hjørner sidder Arabere med Benene trukne op under sig, de nyder deres The eller Kaffe og paa Gulvet foran dem staar maaske deres „Nargileh“ og snorker mens de trækker Røgen ind gennem en lang bugtet Slange. Kl. 12 spiser han i Paladset og doser saa til Kl. 3, da der atter drikkes Kaffe. Saa gaar de til Bazaren, handler og passiarer og Aftenen gaar med Samtaler med Mobareks Folk.

Imens gaar Forhandlingerne. Mobarek nægter at kunne skaffe ham en Karavane til El-Hasa og raader til at tage med Dampfer til Bahrein. Endelig spørger Raunkjær om han ikke kan lade ham rejse med en Karavane til Bereidah og videre til Riadh og Hofuf. Ja — det kan han godt! Men da der kommander en engelsk Postdamper betyder han ham, at han ønsker han skal sejle bort med den. Heldigvis kunde Raunkjær ikke blive færdig med at pakke — Dampsen gik. Der er Fest i Paladset — Mobarek faar en tyrkisk Orden — og Raunkjær gør Bekendtskab med Englands politiske Udsending, Kaptajn Shakespear. Det hjælper paa Forhandlingerne med Mobarek, og saa bliver der lavet en Kontrakt mellem Raunkjær og en Son af den tidligere Emir over Zilfi — en By i Central-arabien — Abdul Aziz, at denne for en bestemt Betaling skal føre Raunkjær og hans Tjener med 6 Kameler fra Kuwait over Bereidah, Aneizah, Riadh til Hofuf og Adjer. Mobarek giver ham de bedst mulig Anbefalinger til Imamen i Bereidah og til Ibn Saud i Riadh — og alt er fra hans Side klart til Afrejse, men Karavanen bliver ikke klar. Raunkjær studerer Araberne for at faa Oplysninger, spørger han direkte lyver de uværgeligt, saa han listigt maa faa dem til at forsnakke sig. I Paladset træffer han paa en Hr. Djafar fra Bahrein, der er i Kuwait for at finde en Kone. Mobarek har lovet at hjælpe ham og Mobareks Kone støver Byen rundt for at finde en der er passende fed og passende smuk til den gamle Orangutang, medens denne lader sine to sorte Slaver stoppe sine Piber og drofter Sagen med Raunkjær. Saa bliver Raunkjær syg og faar Feber. Straks ved denne Underretning melder Abdul Aziz og hans Broder at Karavanen er færdig og nu maa Raunkjær virkelig betale for at lade den vente. Gud ske Lov, siger Raunkjær, at der var saa mørkt i Værelset, at de ikke kunde se hvor syg jeg var, da jeg rejste mig halvt op og sagde at det

glædede mig og at jeg vilde være færdig til at rejse om en Time.

Saa forsvinder de og kommer først igen en Uge efter.

Kuweit—Al Sáfah.

Den 24. Februar 1912 om Morgen ligger Kamelerne i den smalle Gyde ved Paladset. Mobarek har hilst Farvel og er gaet til Bazaren, og hans Folk slæber Udstyret af Kasser og Sække ned paa Kamelerne. Raunkjær har givet „Bakschisch“ til dem alle fra Muhamed ned til den abysinske Slave, der bærer Vand; saa sætter Toget sig i Bevægelse ad snævre Gader for at gøre Holdt ved Torvepladsens sydlige Udkant, hvor Handelskaravanen samles. Det var Begyndelsen og Fortsættelsen var i Stil dermed. Det var allerede mærkeligt at der kun var en halv Snes Kameler, og at de andre — som man sagde — var brudt op for et Par Timer siden, var aabenbart usandt. Naa, de brød op ved 9-Tiden for en halv Time senere at fylde Gedeskindene med Vand for de kommende Dage ved Kuwait Brøndene Sydvest for Byen. Kort efter red Abdul Aziz tilbage: „han havde glemt at kobe Salt, han skulde sige Farvel til sin Kone, men skulde nok være tilbage inden Aften“. Kun til 12 fortsættes Rejsen, saa slaar de Lejr, rejser Telt, lader Kamelerne græsse og bliver liggende til næste Morgen. Abdul Aziz kom ikke om Aftenen, men Raunkjær lod hans gamle Far vide, at han kom ikke tilbage til Kuwait for Solen var kommen igen. Saa havde han da et Gidsel.

Næste Morgen gik Rejsen videre stik Syd paa i klart og stille Vejr. Kl. 7²⁵ brød de op, men allerede Kl. 10¹⁰ standsede Karavanen. Kaffe-kanderne kom frem og efter et Skænderi om hvorvidt de skulde drage videre — blev de liggende. Raunkjær's Telt var et firkantet Stykke Lærred udsprændt ved Barduner til en Kred af Pæle over et Par 2 Meter lange Stokke. Det skyggede lidt for Solen — Kl. 1 var det 29,0° varmt — men det var for tyndt til at beskytte mod Regn. Om Eftermiddagen kom der nogle faa Kameler, men ingen Abdul. Det blev mere og mere lummet og det meste af Aftenen regnede og tordnede det og de faldt i Sovn rullede ind i vaade og sandede Tæpper. Den næste Dag laa de paa samme Sted — reparerede Sadler der allerede var itu, surrede Vareballerne bedre sammen — saa kom der en Udsending fra den Stamme Arabere der ejer Brøndene mellem Kuwait og Liffi: Det var en skummel Person ved Navn Feysal og han krævede en Afgift af 2 Rialer for hver Kamel. Det var naturligvis alt for meget, og saa forhandlede eller skændtes de uden ander Resultat end at de blev hæse af at skrike i Munden paa hinanden. Den næste Dag var

Vandet sluppen op og Raunkjær red sammen med Abdul's yngre Brøder til Brønden Nullah nogle Kilometer Øst paa. I langstrakt gyngende Trav fører Kamelerne dem af Sted til en flad leret Lavning, hvor Brøndene ligger. De ligger tæt ved hinanden og er kun 3—4 Meter dybe men Vandet er meget forskelligt. I nogle er det udmærket, i andre brakt og væmmeligt. Der gaar en Sti dertil fra Kuweit og de kunde være kommen dertil paa en Dag i Løbet af fire Timer — men saadan er Araberne utroligt skodesløse og uden Omtanke. De fyldte deres Vandskind og kom tilbage, Abdul var ikke kommen og Skænderiet om Afgiften til Teysal fortsattes ufortøret. Endnu den næste Dag var der ingen Tegn til Opbrud og Raunkjær tog saa Adbuls Brøder med sig og red en Tur sydpaa ud i Landet, Araberen sad bag Raunkjær paa samme Kamel og istemte en monoton Sang i Takt til Dyrets Bevægelser.

Landet. Wārah er ganske flad paa Toppen og der er en vid Udsigt over den flade graaliggrønne Steppe. De fjerne Nomadetelte er ikke lette at faa Øje paa. Raunkjær finder et og de rider derhen.

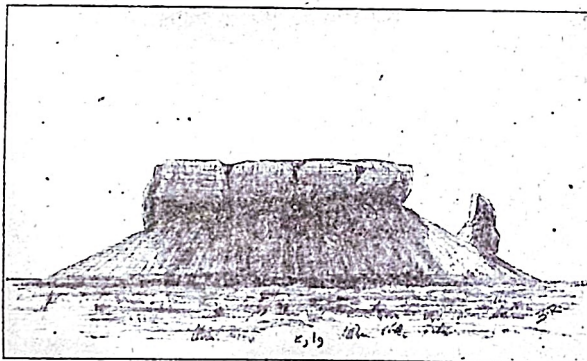
Nedenfor græsser en stor Flok fedthalede Faar og nogle Æsler. Teltet er en stor brun Dug af Gedehaar udsendt over 9 Stænger i 3 Rækker. Det er delt ved et Tæppe, der naar halvvejs op ad den midterste Række, i et Harem og en Stue hvor de beværges med Leben og Dadler dypede i Ghee og den gæstfri Vært fylder et Gedeskind til dem med Leben og beder dem komme igen.

Da de kom tilbage var Karavanen bleven fuldtallig med omtrent 50 Mand og over 100 Kameler. Først ved Solnedgang kom Abdul Aziz i fuld Krigsmaling med Martiniriffel, Krumssabel og dinglende Kvaster. Den gamle lod som han skældte ham ud og stak saa af til Kuweit mens Abdul tog fat paa For-

der Vandskindene for de næste 6 Dage — saa lang Tid tager det at naa Brønden Al Sāfah midt i Ørkenen — hele Eftermiddagen gik med til dette Arbejde — med Kaffe ind imellem.

1. Marts. Med Skrig og Skraal vækkes Lejren 2 Timer for Solopgang, der er forsvundet et Kobbelt Heste. Disse er fra Mesopotamien og skal til Nedjd, hvor gode Heste er kostbare, men Ejerne har haft saa travlt med at fylde Vand og drikke Kaffe, at de helt har glemt Hestene. Snart jager Kamelryttere til alle Sider, og ved Middagstid kommer de med Hestene. Dagen er lang endnu, men selvfølgelig tænker ingen paa at bryde op, man bliver liggende og sunder sig paa Æventyret, skændes og drikker Kaffe. Feysal bliver mere og mere ublu, han sidder kroget og pjaltet og graver i Jorden med sin Kamelstok, saa Sandet ryger i Øjnene paa de andre. Endelig planter Abdul Aziz sin Karabin foran hans Næse — færdig med ham! Det er Bluff, men det virker. Raunkjær forsøger her at købe et Faar til sine Folk, og en af dem skaffer en Beduin med et Fedthalefaar tilveje. Det er højest 2 „Rialer“ værd. Han forlanger 10 (= 1 £), og Raunkjær byder 4. Prisen gaar ned til 5, men da Raunkjær ikke vil gaa over 4, oplever han som han siger „for første Gang at se en Orientaler trække af med sine Handelsvarer, mens jeg lader Pengene skinne for hans Øjne.“ Det blev ikke til Faaresteg den Gang. Disse Hviledage i Lejr er meget ubehagelige. Araberne, der intet har at tage sig til, bestiller ikke andet end at skumle over, hvem og hvad Raunkjær er for en: „Inglesi“, „Osmanli“, „Frenzani“ eller „Moskowi“, og i Forbindelse dermed drøftes det pinlige Religionsspørgsmaal. Stedse hyppigere hører man Haansordet „Nasrāni“ (Kristen), og Flertallet er aabenbart ildesindet mod ham og de faa, han omgaas. Hans Udflugt til Wārah har vakt Mistrø, og de følger hans Gøren og Laden med mistænksom Aarvaagenhed. At foretagte Undersøgelser og Maalinger med Instrumenter og Apparater er meget ubehageligt under disse Forhold, hvor enhver blank europæisk Genstand virker ophidsende, undtagen Ure, Kikkerter og Skydevaaben.

Dertil kommer Vanskelighed ved at faa Oplysninger. Ethvert Tegn paa Interesse er nok til at lukke Munden paa Araberne, og de Oplysninger, han kan liste sig til, er sandsynligvis upaalidelige. Værst er det næsten, at Karavanen skal mange Steder hen — Anlizu, Lilfi og Schakra. Skulde den hele endda til Bereidah. Nu vil Rygtet om den Vantros Komme brede sig rundt i Nedjd længe før han selv kommer dertil, og jo mere ondartet det bliver, des mindre Chance bliver der for ham for at slippe helskindet igennem.

Wārah.

Landet er en næsten flad Slette med Buske og Tuer. Overfladen er graa af lave Planter af forskellige Arter, de kommer over en „Wadi“, en 2 km bred Lavning der snor sig gennem Landet og som fører Vand naar det har regnet stærkt. Paa mange Steder er dens Bund hvid af udkrystalliseret Salt. I et Par fattige Nomadetelte bliver de trakterede med Leben og efter 3 Timers Rast naar de Wārah.

Som en enlig Klippe hæver den sig op over Sletten. Skönt den kun er 25-30 Meter høj kan den allevegne ses i 20-25 km Afstand. Den er bygget af Sandsten og de to Trediedele er dækkede af dens eget Smuldrindssand. Paa Toppen af den sidder en Araber ganske stille — der er hverken Kvæg eller Telte i Nærheden — og ser ud over

handlingen med Feysal om Tributten. Raunkjær siger, at det lod som naar to Kotere slaas.

Kl. 7 den 29. brød de saa endelig op fra Lejrpladsen Nr. II og Marchen gik mod S. S. V. over den samme Wadi. Kl. 9 tog Raunkjær fra Karavanen til Wārah og besøgte igen de gæstfri Kuweit-Nomader, hvor de igen blev gæstfrit beværtede med Ris, Dadler, Ghee og Leben og fik et Gedeskind fyldt, da de red derfra. Mod Vest kom de til et andet Telt, hvor de fik Kaffe. Der var ingen Lam og Kid men i den ene Ende af Teltet stod en Hest tøjret ved For- og Bagben. Det var Ejersens Stolthed og den var volplejet, tykmavet, kortbenet og grim.

Ved Brøndene ved Tawil indhentede de Karavanen lidt før Kl. 1 og fyldte

Den 2. Marts Kl. 6¹⁵ bryde de endelig op fra Tawil mod Sydvest. Vejen gaar ind over Steppen, og de rider afsted uden at det er muligt at se, hvorledes de Indfødte holder Retningen. I en lille Flok rider Kamelejerere og Købmænd foran, ivrigt diskuterende Marchberetningen. Kl. 8,20 standser disse, mens Karavanen drager videre. Man sidder af, lader Kamelen græsse frit, samler tørre Buske til et lille Baal og mens man i Hast spiser en Haandfuld Dadler, kommer Kaffen over Ilden. Derefter bydes Kaffen om i snavsede smaa Porcellænskopper, der gaar paa Omgang. Efter 10 Minutters Forløb rider de videre i skarp Trav og indhefter Karavanen.

Efterhaanden som Solen stiger, kommer Luftspejlingerne — Horisonten bliver tættest og oploser sig i Øer og Smaastykker, der synes at svæve oppe i Luften. De passerer en Lavning med en Brønd, der er tør om Sommeren, men har rigeligt Vand i regnrigte Vintre, nu er der kun ganske lidt. Efter Lavningen rider de brat 10 Meter op paa en med Bynke bevokset Slette. Kl. 10¹⁵ standser de og slaar Lejr. Det viser sig, at Ejerne af de bortløbne Heste har haft saa travlt med at skændes om Skylden og Skaden, at de har glemt at fylde deres Vandskind. Saa maa der ventes til disse Smolehoveder har været tilbage efter Vand. Det blev kun 4 Timers Marsch den Dag.

Næste Dag brydes Lejren og man drager af for Kl. 6. Sletten bliver ganske flad og Bynkevegetationen afsløses af forarsgrønt Græs. Der dræbes en graagul Giftslange paa omtrent en Meters Længde, men Ramkjær kan ikke komme til at undersøge den. Marschen fortsættes stadigt mod sydvest og der optræder smaa Buske mellem Græsset, og nu og da jages en forskræmt Hare op. Kl. 2³⁰ slaar de Lejr og de næsten bladløse Buske samles til Brændsel ved Baalene. Der sker heller ikke noget spændende næste Dag. Smaa Flokke af Gazeller skimtes, men forsvinder som et Lyn. Harene ligger saa haardt, at de springer op fra deres Busk, lige foran Kamelens Fodder. Landet bliver mere og mere øde. Det ser ud, som der intet Brændsel vil blive paa næste Lejrplads. Velkommen er da en gammel Lejrplads, hvor der bliver vildt Kapløb mellem Karavanefolkene om Kamelgødningen, og saaledes forsynede med Brændsel, drager de videre til Kl. 2¹⁵, det blev 9 Timers Marsch. Saa lejrer Karavanen sig i en Rundkreds, hvis Midte er Kamelernes Nattekvarter. Det gælder at være i Kvarten saa tidligt, at Kaffen kan være færdig til Eftermiddagsbønnen, der hurtigst muligt besorges, mens den duftende Kaffe vinker og lokker. Trofær var der mange af, de var i disse

Dage Karavanens Hovednæring, og Ali laver en dejlig Ret, Trofær i Karry. Harene er fristende, men usikre, og med en Revolver fra Kamelryg gaar det let ud over Kamelens Hoved. Den Dag kneb det med Brødet. Det bages som en Pandekage paa en rund Jærnplade paa en Trefod over Ilden, men hertil duer Kamelgødningen ikke og halvbagt gaar det i Poserne. Kamelerne har græsset under væbnet Bevogtning; mod Aften drives de ind i Kredsen af Lejrilden, lægger sig og bindes om det ene Forben saa de ikke kan rejse sig. Telte rejses ikke; i Omkredsen holder bevæbnede Mænd Vagt bag nogle Kamelsadler; intet maa rage op i denne Flade for at det ikke skal opdages.

Karavanen gaar til Ro. Pludselig lyder vilde Raab og Skrig og alle farer omkring uden Orden. En løber med sin Riffel, men har glemt Patronerne, en anden har Patroner men ingen Riffel. Ingen ved hvad det er, men Vagterne mener at have set „nøget.“ Der dukker virkelig endel Ryttere frem af Mørket, men de erklærer at være venligsindede Normader og lejrer sig tætved. Efter tidligt Opbrud næste Dag følger denne Flok Karavanen videre gennem Landets Garâh. De rider for sig selv yderst paa højre Floj, som en Bande pjaltede, skumle og støjende Individuer. De kommer ind i en Busksteppe „Debedebch“ og Kl. 2¹⁰ slaar de Lejr i en Wadi („Subân“).

En halv Time før Solnedgang kommer en Kamelrytter farende med vilde Fagter. Der er set Beduiner syd for de græssende Kameler, af hvilke nogle nogle skal være bortført. Alle styrter efter deres Vaaben under vild Spektakkel. 8 af de raskeste Mænd springer op paa Karavanens usadlende Heste og springer sydpaa, svingende de lødte Karabiner i alle Retninger. Der sker dog ingen Skade. Abdul Aziz er med. Hans lange sorte Haar dasker i en halv Snes lange Fletninger til alle Sider. Foruden Sabel og Karabin har hans Raunkjærs Revolver, som han ikke forstaa at bruge. Han er i vildt Sindsoprør og mens Raunkjær sætter sig til sin Middag, lyder i Lejen Klageskrig og Jamren fra et Par Kvinder, hvis Mænd er redet afsted.

Sin Karabin har Raunkjær ogsaa laant ud, til det er vigtigt at møde med saa mange Bosser som muligt, des bedre jo mere ubrugelige de er — siger Raunkjær — thi Araberen skyder planløst, uden Sigte og paa altfor stor Afstand er Faren betydeligt større for Venerne, ved Vaadeskud, end for Fjenderne.

Arabernes Bosser er næsten udelukkende Martini-Henry-Karabinen. De smugles ind til Maskat og spredes

derfra med Karavaner. Naar saa Viseret og Sigtekoriet er slaaet af og det meste af Kolbens Træ fjernet, naar Vaabnederefterer prydetmedblanke Messingbaand og Monstre af smaa Som, har det faaet det rigtige „arabiske“ Udseende og opbevares i et Læderhylster paa Kamelsadlen bag Rytteren. Men saa har Vaabnet ogsaa mistet sin virkelige Brugbarhed og det desmere fordi de næsten aldrig bliver rensede, saa de altid er ganske rustne indvendig. Araberen ved godt at Karabinen trænger til Eftersyn, men kun ganske enkelte kan gøre det, de fleste tør ikke af Angst for at de ikke kan sætte den sammen igen. Skøndt Beduinen i over en Menneskealder har været kendt med disse Vaaben, ligger denne simple Mechanisme dog over hans Fæteevne. De gamle Patronhylstre gemmer Araberne; de fylder dem saa med Sortkrudt og hjemmestøbte Projektiler, der kiles fast med Papir. Af disse Patroner klikker mindst 50 Procent og de naar ikke langt.

Rytterne kommer hjem efter Solnedgang — Beduinerne var fredelige Nomader af Natur-Stammen.

Den 6. Marts gaar Rejsen videre Kl. 5³⁰ gennem Debedebch, der her er en svagt kuperet Busksteppe med Masser af Harer og en Rigdom af Trofær, der medføres i hele Kamelladninger. Men Dagmarschen bliver kun kort, fordi Brønden Al-Sâfale er nær og det maa for enhver Pris undgaaes at slaar Lejr ved den. Det er den eneste i Hundreder af Kilometres Omkreds og den søges baade af Karavaner og omboende Nomader, saa der er man altfor udsat for Overrumpling. Men mens Karavanen lejrer sig, rejses Telte og koges Trofær, trækker de fremmede Beduiner sig ganske stille ud til højere og forsvinder i Retning af Brønden i stærk Fart. Først da de er borte faar Abdul Aziz Mistanke: Mon de ikke skal hen og træffe Stamme-frænder efter at have udsponeret os. Hurtig hentes Hestene og 8 bevæbnede Mænd forsvinder efter Beduinerne, der faa Timer senere bliver drevet ind i Lejren — slukorede som vaade Hunde — af de 8 Karabinmænd. Allerede Kl. 2³⁰ næste Morgen fortsætter Karavanen sin Marsch. Landet hæver sig nu vestpaa og efter et Par Timers Ridt kommer de fra Debedebch ind i et stenet Bakkeland, hvor Klippegrunden mange Steder træder frem i Overfladen. Længere fremme kommer de ned i en Lavning og her bevæger Karavanen sig afsted, græssende og adspredt med et Par Kamelrytter forude, som Spejdere. Hestene er bundne sammen paa et Par Stykker nær. Pludselig springer en Mand op paa en af disse og jager afsted i flyvende Fart. Det er Feysal — Nurmænden — der vil stikke af — med Fortjeneste. Et Hyl fra Hestens Ejer

Chr. Andersen, Møbelpolstrer og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle français. Prima Materialer.

Fikse og nyttige Julegaver.

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM. Telf. Hell. 324.
692.

AXEL VELDEN

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
og engelske do. med Gobelinstof.
Speciaaler: Overpolstrede Møbler.
Hovedforretning
Strandvej 187. — Telf. Hellerup 75

Stort Lager og Udstilling
af Egetræs- og polerede Møbler
Strandparksvej 11. Telf. Hellerup 2064 x
NB! Ompolstring af Møbler, sam: Markise.
og Dekorationsarbejder anbefales.

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

Boldspildragter - Lob- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.

Spejder-Benklæder, Vindjakker, Stromper, Bælter,
Sandaler billigst hos

Poul Holm, Telefon 3082.

Storm-Naalen.

Faas i

Spejderdepotet,
Studiestræde 30,

København,
Telefon C. 3186.

Elis Møllerup

Strandvej 159 - Telf. Hellerup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Hellerup-Spejderne Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 879y
Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.

Specialitet:
Ansigtssmassage
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haaraffald

TELTE

vandtæt imprægneret

Teltdug

amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

*Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i*

*„Dietrich & Tabers
Cliché Anstalt
København“*

Dybforsv. 11. Telf. 12865.

Pianoer
Søren Jensen

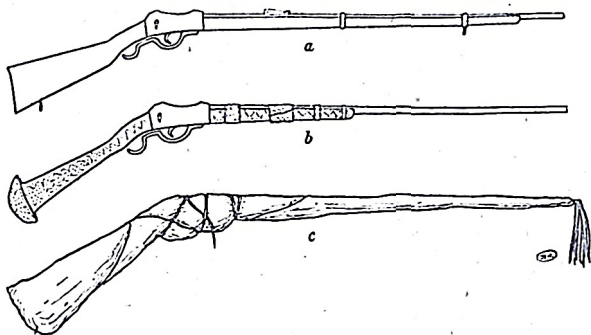
Bredgade 35
Vesterbrogade 13
Kontant eller
25 à 30 Kr.
pr. Maaned.

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEKUR
PASTILLER
INDEHOLDER SUGNER.

Mod Hoste og Flæshed
i Cartons à
35 øre

N. THORSØE-OLSEN'S
BOGTRYKKERI
HANS STUTSVEJ-NR. 2
TEL. 6325

Leverandør til København's Div.

og Kamelrytterne forude afskærer Flugten. Karabinløb blinker i alle Retninger og Hesten stejler saa Rytteren tumler ned mellem Buskene, med et Grin, halvt fjollet og halvt angst. Nu bliver alle Hestene bundne og Neturmanden lusker skulende af.

Kl. 8 kommer de op paa en stenet og gold Højderyg — da aabner der sig lige for deres Fødder en kedelformet Dal. Dens Sider er gulhvide Klipper og Bunden er stenet og øde med Undertagelse af en enkelt Plet, der staar som en dybgrøn Flade midt i det hele.

En Tropsfest, som den bør være.

Søndag den 14. Nov. fejrede 1. Hillerød Trop sin 10. Aars Fødselsdag ved en i enhver Henseende værdig og spejdermæssig Fæst. Tropsfester gives der nok af, men ikke ved dem alle lykkes det at tilvejebringe den rette Stemning, saaledes at Tilskuerne forlader Lokaler eller Salen med et bestemt og fæstnet Indtryk af den Aand der, forhaabentligvis, besjæler Troppen som et hele saa vel som den enkelte Spejder.

Hillerød Troppen, der ledes af Tropsfører Gjedde, afgav et glimrende Bevis paa, hvorledes en saadan Fæst bør forløbe, og ved at fremdrage dens Hovedtræk kan jeg eventuelt give nogle Eksempler til Efterfølgelse.

En Tropsfest deles som Regel i en Aftenunderholdning efterfulgt af Bal. Programmet for Underholdningen maa være nøje lagt i Forvejen og hvert enkelt Nummer omhyggeligt indøvet, saaledes at Præstationen intet haltende Præg faar over sig, kort sagt — hele Maskineriet maa klappe i det afgørende Øjeblik.

1ste Hillerøds Underholdning, der foregik i en Sal med Scene — Skovdekoration — var tilrettelagt som følger:

1. Præcis Kl. 7 Indmarch af Tróppen og de indbudte Spejdere (Helsingør og Birkerød).
2. Tropsføreren bød velkommen, og takkede Byens Borgere for den Interesse, de havde vist Troppen i de forløbne 10 Aar.
3. Lysbilledforedrag om Jamboreen i London af Divisionens Chef.
4. Div.-Chefen uddelte Divisionens Udmærkelsestegn i Sølv til forhenværende Tropsfører, nuværende Div.-Adjutant Wulff, og det samme Tegn i Kobber til Tropsfører Gjedde.
5. Scenens Tæppe gik op og man saa en Patrulje beskæftiget med Lejrlivets Sysler: Stopning, Lapning, Skobørstning, Læsning etc. Dette efterfulgtes af „Første Hjælp“ samt en drabelig Rytterkamp.
6. En Fører sang, akkompagneret af en anden Spejder udpræget danske Sange, hvorved en varm national Stemning skabtes.
7. Sidste Afdeling foregik paa Scenen hvor man saa Troppen lejrret omkring det sædvanlige kunstige Lejrbaal. Den ene muntre Sang fulgte den anden. Tropsføreren holdt derpaa en „Bautale“ af den rette Art om Spejderlivets Glæder og Strabadser, dets Formaal og Idealer. Han sluttede med at mindes vore sønderjyske Spej-

derbrødre. Som Afslutning sang Troppen første Vers af vor gamle Nationalsang.

Nu sløjtedes der til Køjs, Vagterne blev uddelt, og efter Inspektion af Teltene — d. v. s. Kuliserne — hvorfra Snak og Sludder hørtes, blæstes Retræten i det Fjerne, medens Tæppet langsomt faldt.

Dans til Kl. 12.

Som man vil se, var Programmet omhyggeligt tilrettelagt, fra første Færd var man paa det rene med, at det var en Spejderfest man deltog i, og ved at frembringe og oparbejde en hjertelig og patriotisk Stemning skabtes netop den Kontakt mellem Publikum og Spejderne der gjorde, at intet Nummer faldt fladt til Jorden.

H. Stein.

Et lille Amerikabrev.

(Til en Patruljefører).

New York, 12. April 1920.

Min Ven!

Vær ikke bange! Jeg skal ikke plage Dig med Skildringer af Skyskraberne og de underjordiske Baner, ej heller fortælle Dig om den enorme Trafik og de høje Priser, men jeg vil bede Dig tage tiltakke med nogle smaa Indtryk, som Turister i Almindelighed ikke besværes med.

2den April kom jeg tilfældig ind i Bornenes Bibliotek og Læsestue, en særlig Afdeling af New Yorks store Bibliotek. Du kan gaa lige ind fra Gaden, henvende Dig til en venlig ung Dame, som vil hjælpe Dig at finde en Bog efter dit Ønske, og selv det vildeste i den Retning vil blive opfyldt, dog tror jeg ikke, at „Nick Carter“ haves paa Lager.

Eller Du kan selv rode mellem de mer end 3000 Bøger, hvoriblandt en meget righoldig Samling af Spejderbøger, hvorpaa Du finder Dig en mægtig Stol eller en hyggelig Vindueskrog. Ingen vil forstyrre Dig, for Kl. slaar 6.

Jeg blev meget forbavsset ved nævnte Dag at finde H. C. Andersens Billede anbragt paa et Bord midt i Læseværelset. Under Billedet stod: „Du er ej død, Du skal leve for evigt i Bornenes Hjerter.“

Ved Siden af stod en Buket lyserøde

Roser og et Vers, som jeg her gengiver paa engelsk:

„A traveller from that wonderland,
thou bringest tidings in thy hand
of winter's dreams by northern
lights
the pranks of the woods in their
fancy flights.
Aye of a place so far away
that folks and beasts together play,
and the veriest flowers
will talk by the hour
so plain, that a child its meaning
can say.“

Virkelig! Jeg skammede mig over, at jeg ikke selv huskede det, — men det var jo hans Fødselsdag.

Paa Bordene laa forskellige Udgaver af hans Æventyr, og der borte i et Hjørne sad en Moder og læste dem for en meget ung amerikansk Borger, i hvis store, straalende Øjne jeg fandt en Genspejling af min egen Barndoms lykkelige Drømmestunder.

Forstaar Du, at jeg blev lidt rørt og uvilkaarligt maatte spørge mig selv, om man derhjemme mon huskede Dagen paa samme festlige Vis.

Selv naar her er fuldt optaget, gaar alt saa stille. Udenfor summer det fjernt fra Byens travleste Hjørne: 5te Avenue og 42de Gade, men herinde er Fred og Hvile.

— Følg mig saa ud til en „Slaveanstalt“, som Du saa smagfuldt benævner din Skole.

Vi er lige midt i Jødekvartret og mindst Halvdelen af Eleverne er Jøder, desuden er der en Del Italianere, Czeko-Slovaker, og kun et Mindretal er rigtige Amerikanere.

Vi staar i det store Auditorium og ser ud over 1400 Børn, fordelt i Salen og paa Balkonen, Drengene tilhøjre og Pigerne tilvenstre, næsten alle i lyse Bluser med sorte Slips. Dog kun $\frac{1}{3}$ af Eleverne kan faa Plads herinde, oppe i Klasserne sidder andre 3000.

Er det muligt, at der er saa mange Børn herinde? Jeg husker nok, hvorledes det lyder med 60 Drengene i en Gymnastiksal derhjemme, og her er saa stille som i en Kirke. Hist og her, men meget spredt, skimter jeg en Lærer, og dog kan mit skarpe, trænede Blik ikke opdage det ringeste Forsøg

paa „Fest“. Det kalder jeg Disciplin, og den opretholdes tiltrods for den brogede Flok praktisk talt uden nogen Art af Straf. „Klo“ er et komplet ukendt Begreb, og Børnene er vilde efter at gaa i Skole. Lyder det ikke mærkeligt?

En kraftig Klaverakkord og alle rejser sig. Til Tonerne af „Madelon“ fører en Dreng og to Piger Amerikas, New Yorks og Skolens Flag op gennem Salen og gør Front mod Eleverne. Stjærnebanneret sænkes og alle fører Haanden op til Panden til militærisk Hilsen. I Kor lyder det: „Jeg lover Troskab mod mit Flag og den Republik, som det repræsenterer. Een, udelelig Nation med Frihed og Retfærdighed for alle“. Saa synges den smukke Nationalhymne „The star spangled banner“ og Flagene føres tilbage. Igen en Klaverakkord, der gores højre eller venstre om, „Madelon“ lyder igen og paa $1\frac{1}{2}$ Minut er Salen tomt uden at et Kommandoord har lydt. Saaledes begynder i Almindelighed en amerikansk Skoledag. Undertiden gives en lille Forestilling paa Tribunen, eller der synges fristemmt de smukke Folkesange eller nogle lærerige levende Billeder oplulles paa det hvide Lærred.

Jeg var inde i mange forskellige Klasser, som oftest Drengene og Pigerne sammen, Disciplinen var stadig bemærkelsesværdig.

Den Nervøsitet, som i en dansk Skole ofte kan spores hos mange Elever og Lærere med, naar en Klasse faar Besøg, var her et ukendt Begreb. Jeg var fuldkommen Luft for dem, selv om jeg sad paa en Skolebænk midt i Klassen. Amerikanske Børn har en egen fri og naturlig Maade at optræde paa, som ikke virker utiltalende, og derved faar de et Fortrin for europæiske Børn.

Jeg saa paa Pige-gymnastik og Kogeskole og saa Drengene som Snedkere, Skomagere, Smede, Elektrikere og Typografer.

Der er Lærermangel for Tiden, og mit Tilbud om at underholde de unge Mennesker blev derfor modtaget med Glæde. I næsten 3 Uger tilbragte jeg daglig 3 à 4 Timer paa denne Skole og underviste i Danmarks Geografi. I 10 Minutter mod Slutningen af hver Time lod jeg Eleverne stille mig Spørgs-

maal, hvorved jeg fik et godt Indblik i disse Børns Tankegang, deres Interesser og deres Kundskaber. Hvad siger Du til et Spørgsmaal, om Danmarks Konge sad paa en Trone med Krone og anden Herlighed, og om han til daglig spiste af Guldfade? De nærede en svag Mistanke om, at vi hele Aaret rundt gik i Sælskind og spiste de mærkeligste Ting, men de kendte alle H. C. Andersen og elskede hans Æventyr.

Stor Forfærdelse blev der, da jeg fortalte dem, at mange danske Skoler havde et Spanskør, som af og til kom til Anvendelse. Det kunde de ikke forstaa, for det mente de, ikke skulde være nødvendigt, og i Amerika var det jo forbudt at slaa.

Geografitimerne foregik oftest i Naturhistorieværelset, hvor der var en rigtig levende Krokodille, flere Smaaslang, Frøer, hvide Mus og en Papegøje, som af og til blandede sig i Samtalen.

I Frikvartererne knude jeg næsten ikke slippe for dem, navnlig Pigerne omringede mig og kunde aldrig høre nok om danske Børn.

Disse Timer og Samværret med de fornøjelige Børn regner jeg som min bedste Oplevelse i U. S. A.

Under et kort Ophold i Philadelphia, hvor Uafhængigheden blev erklæret i 1786, besøgte jeg med særlig Tilladelse „Girards College“, et Vaisenhus for 1600 Drengene fra 6 til 20 Aar.

Selv den mest blaserede maa imponeres, naar man staar indenfor Murene. Et prægtigt romersk Tempel i graahvidt Marmor huser Stifterens Grav, den uanselige franske Kobmand og Bankier Girard. Den herlige Hal, overdaadigt udstyret, rummer det store Bibliotek og Læsesal.

Naar Du staar udenfor paa den høje Stentrappe, saa har Du til begge Sider de 16 toetages Marmorhuse, som rummer Sove- og Skolestuer, Værksteder m. m. Der er en enorm Gymnastiksal med alle tænkelige Redskaber og en storartet Svømmedam. I en særlig Bygning findes de store Samlinger, Tegnester, kemiske og fysiske Laboratorier.

I Klassen har hver Elev sin, synes det mig lidt for magelige, Lænestol,

hvis ene Arm er saa bred, at den kan tjene som Bord.

Jeg drev omkring paa de lyse, billedsmykkede Gange og kiggede ind i Klasserne, men kun faa Steder saa jeg Tegn paa lidt Uro.

Det er jo lidt vanskeligt at bedømme, hvad Grunden er til, at Disciplinen kan opretholdes uden nævneværdige Straffe som Baggrund, og det har maaske ogsaa været Undtagelser, jeg har set. Jeg havde nærmest det Indtryk, at det skyldtes Selvdisciplin, man appellerede til Drengenes Æresfølelse.

Som Helhed staar vort Skolevæsen betydeligt højere end det amerikanske, skulde det da være utænkeligt ogsaa at faa Disciplinen frem i første Række? Det bliver altsaa Dig og dine Kammerater, der netop som Spejdere bør tage denne Opgave op!

Om faa Dage gynger jeg atter derude paa det vilde Hav hjemad mod det lille Land, hjem til jer Spejdere.

Kammeratlig Hilsen.

Bonde.

P. S. For den bedste Oversættelse i Versform af foranstaaende Digt om H. C. Andersen udsætter jeg som Præmie den amerikanske Spejderbog. — Alle Spejdere og Patruljeførere kan deltage.

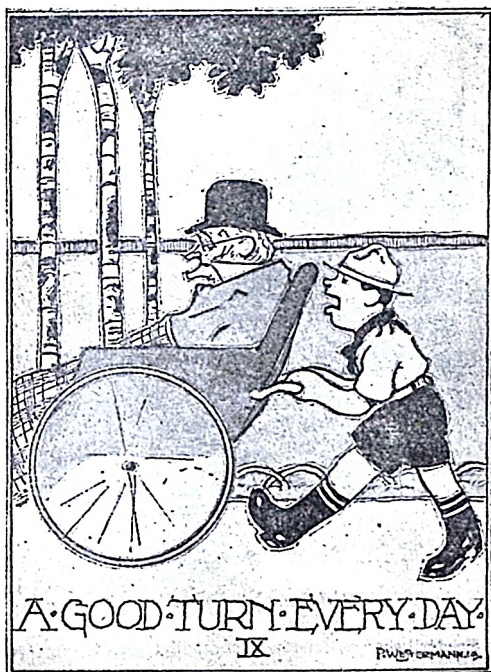

En Chance for Spejdere.

Vi er Købere til afskaarne Bøge- og Egegrene, Bregneblade, Kastanje- og Ahornblade. Nærmere ved Henvendelse til

I/S Skals Tørreri, Skals.

Du faar Glæde selv ved at glæde en anden!

Han har fundet ham staaende inde i Parken,
Budt sig til, og nu triller han stolt Patriarken.
Han er stolt af sin „good turn“, og det gør ham Ære:
Straks da „Tjansen“ han saa, tog fluks han Affære.
Om lidt triller Sveden, mens han triller Manden,
Og Tankerne triller forvirret i Panden:

„Hvor længe skal jeg blive ved med at trille —
Mon han snart siger Tak, saa jeg hen ham kan stille.
Jeg ku' køre ham hjem — — det ka' let bli'e langstrakt — — —“
Men pludselig slaar ham en Tanke med Andagt:
„Sku' jeg gøre det dagligt i fjorten Dage,
Blot en halv Times Tid — den var til at tage — — —“

Divisionschef Gelardi.

Han overtog Frederiksborg Division allerede i Marts, og han har vist, at han baade kan og vil være rigtig med i vores Arbejde. Det er hans egne Førelse, der har sendt mig hans Billeder og bedt mig om at præsentere ham for Kammeraterne i Korpset, fordi han er en „god Mand“. Der er nogle af jer, der vil genkende ham fra et af Englandsturens Billeder ved Siden af Carstensen — han var nemlig Fører for Studiehølet i Richmondlejren. Jeg kender ham selv en lille Smule og kan

personligt glæde mig over, at det er lykkedes ham at faa Gang i Arbejdet i Divisionen, og det er ikke saa let for en „ny Mand“, som han var, da han traadte til. Det koster Arbejde og kræver Interesse at faa sat sig ordentlig ind i Sagerne, og det har han gjort og naar hans Folk baade lyder ham og holder af ham, saa maa vi være glade for ham og hilse ham — allesammen — som en af vores egne. Han har faaet Korpsets Fortjenstmedaille for Englandsturen.

Vedel.

Depotet udvider sig.

Vi har liggende for os Skrivelse fra Hr. Tropsfører K. Lundby i København til Brug for „Vor Ungdom“. Han meddeler heri, hvad der maaske kan interessere ogsaa udenfor København, at Hr. Ulrich, der — som bekendt — er Indehaver af Korpsets Depot, og med hvem derfor alle Troppe staar i Forretningsforbindelse, har skænket de københavnske Tropsførere et Førerlokale, udstyret med Skrivebord, Divan, Stole, Reol o. s. v. Hr. Lundby giver Udtryk for sin Glæde herover og beder paa de københavnske Føreres Vegne om Divisioner, Kolonner og Troppe, der udgiver Blade, vil lade disse sende til Fremlæggelse i det nye Lokale. Vi haaber, at denne Hr. Ulrichs Gavnildhed maa bidrage til at samle Førerne om Arbejdet for Korpsets Tarv og om de store Opgaver, vi sammen med Spejderchefen skal bære frem gennem Spejderarbejdet.

Red.

Meddelelse

om

Rasultater til det store Idrætsmærke
(kun denne er indkommen):

	Aage Larsen	Erik Ramsby
Netto Vægt	71,3 kg	73,2 kg
2 km Løb	7 M. 23,3 S.	7 M. 15 S.
Højdespring	1,30 m	1,30 m
Længdespring	4,20 m	5,81 m
Spydkast	34,00 m	29,15 m
100 m Løb	13 Sek.	12,4 Sek.

Spejdernes egen Side.

Donatello's Sct. Georg.

(Til Forsidebilledet).

Omkring Femtinhundredaaret
havde Smedelavet kaaret
sig Sct. Georg til Patron.

Unge, stærke er hans Lemmer,
Kraftens Fylde man fornemmer
i hans Musklers Spil.

Donatello, kendt af alle
i Firenze, lod man kalde
for at mejsle Heltens Træk.

„Vaagen, ren og modig“ var han,
i de svundne Sekler har han
været Slægtens kaarne Helt.

✻ ✻ ✻

San Michele fik den Ære
for Sct. Georg Ly at være.
I en Nische stolt han staar.

Hver af os har nok sin Drage,
som vi tage skal af Dage
i vort eget Selv.

✻ ✻ ✻

Se ham! Frejdig, aaben
staar han uden Angrebsvaaben,
kender ej til Frygt.

Du skal, Spejder, modigt kæmpe
- ej du fare frem med Lempe -
imod Løgn og Svig!

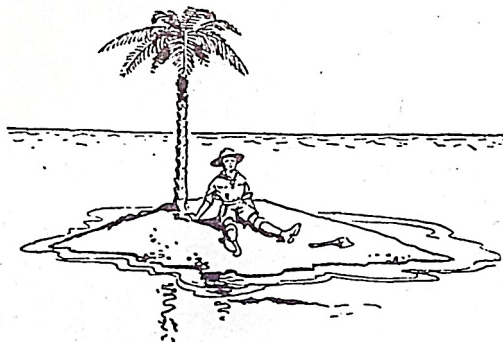
Uforfærdet, ubeskyttet,
kun til Ridderskjoldet støttet
mod Beskueren han ser.

Som han skal du Retten agte,
efter Skonhed, Sandhed tragte.
Kæmp! og du faar Sejrl

Aage Jørgensen.

Philip Carrington: Spejdernes Lejrbog.

Oversat af Svend Mejlbøe

VI. Slutning paa Dagen.

Jeg antager, at det vil være passende at slukke Lysene i Lejren Kl. 9. Dette kræver, at Spejderne gaar til deres Telte Kl. 8⁴⁵ og faar deres Aftensmad Kl. 8³⁰. Du kan saa, hvis du synes om det, lade blæse de militære Signaler: første Gang, anden Gang og „sluk Lyset“.

Te blev serveret Kl. 6; den var færdig Kl. 6³⁰. Messegrejerne blev efter-
set Kl. 7¹⁵. Du har altsaa fra 7 til 8^{1/2} at udfylde.

Du mangler endnu Retræten (Nedhalingen af Flaget ved Solnedgang), ved hvilken du kan — hvis du vil — have hel Parade. I hvert Tilfælde maa Hornet blæses. Derefter er der Lejrbaal.

Ved Lejrilden er det ikke af Vejen at holde et Slags Stammemøde, ved hvilket Tvistigheder og Klager kan fremføres, Forslag angaaende Lejren diskuteres og en Art almén Lov udvikles. Der kan fores Journal over Møderne af en af Drengene, der ud-
nævnes til Skriver.

Aftenandagten skal være saa sent som muligt, saa at den praktisk talt er den sidste Ting. Jeg vilde foreslaa Kl. 8⁴⁰.

Der maa absolut ikke være nogen Snakken efter Sengetid, og en god Maade at sikre sig mod dette paa er at tillade et Kvarters Samtale, før Signalet „sluk Lyset“ blæses.

VII. Dagligt Liv.

Det har i Reglen Livet i en Militær-
lejr med dens „staaende Ordre“ til

Forbillede. Dette er det bekvemmeste, men der er ingen Grund til slavisk at følge det. Et hvilket som helst andet Arrangement kan træffes, men det er nødvendigt, at det har en fast Form, bliver offentliggjort og troligt fulgt.

Det kan f. Eks. lyde saaledes:

- Kl. 6. Reveilje.
- 6¹⁵. Morgenmad.
- 6³⁰. Parade.
- 7. Aftrædning.
- 8. Frokost.
- 8⁴⁵. Teltinspektion.

Morgenarbejde.

- Kl. 12³⁰. Middag.
- 1-2. Hviletid.

Eftermiddagsarbejde.

- Kl 6. Te.
- 7. Retræte.
- 7¹⁵. Lejrbaal.
- 8³⁰. Aftensmaaltid. Første Signal.
- 8⁴⁰. Aftenandagt.
- 8⁴⁵. Andet Signal.
- 9. Signal: „Lysene ud“.

Ovenover Tavlen skal staa:

X. Lejr. Dagsordrer. N. N. Tropsfører. Saa følger en Fortegnelse over „Specialisterne“ (de Spejdere, der har særlig Tjeneste den Dag: Kokke o. s. v.). Der skal være to Eksemplarer af Dagsordren. Den skal læses op ved Lejrbaalet Aftenen i Forvejen, og det skal forklares Drengene, at Uvidenhed

aldrig er nogen Undskyldning ved Overtrædelse, men snarere gør den værre. Det er bedst at lade Ordren maskinskrive, det kan gores før Lejrens Begyndelse. Tiden maa nøjagtig angives paa de Steder, hvor jeg har anført „Morgen- og Eftermiddagsarbejde“.

Om Eftermiddagen skal der være en Times tvungen Hvil, som man bør anvende til at føre Dagbøger (sørg for at alle Drengene har Bøger og Blyanter), og hvor fuldstændig Tavshed maa herske.

Jeg maa her sige, at jeg har prøvet Planen med Dagbøger paa forskellige Klasser Spejdere, og det er gaaet udmærket; men det skal gores indenfor et bestemt Tidsrum. Derefter vil det være passende at give almindelig Frihed til Kl. 4.

Vi har saa Arbejdstid fra 9—12 om Formiddagen og fra 4—6 om Eftermiddagen. Man maa drage Omsorg for, at der ikke arbejdes for meget i brændende Sol; en Badeparade kan holdes Kl. ca. 11. Men det skal jeg senere komme tilbage til.

Dagsordren kan være mere eller mindre meddelsom, give flere eller færre Enkeltheder angaaende Parader o. s. v.

Fordelen ved den lakoniske Ordre er, at den ikke varierer fra Dag til Dag, og at den er lettere at maskinskrive i større Mængder. Nærmere Enkeltheder kan saa tilføjes om nødvendigt.

Horn- og Fløjtesignaler skal efterkommes øjeblikkelig og i Lob. Det er en god Ide, naar du skal bruge Folk til et eller andet ubehageligt Arbejde, at lade blæse Samling, og saa give Arbejdet til dem, der kommer sidst. Det stropper Drengene mægtigt op. Lad dig ikke i Forvejen mærke med noget!

VIII. Staaende Ordre.

Staaende Ordre er saadanne som altid har Virkekraft; de bør være saa faa som muligt og saa mange som nødvendigt. Jeg skal give et Eksempel paa en Lejr af ikke militært Tilsnit, som vi havde lavet som en Maori Landsby (Kamga).

„Tapu“ betyder „helligt“, noget som ikke maa rores eller betrædes, og

bruges paa Sydhavsoerne nøjagtigt som vi brugte det.

Tapu-Loven.

1. Land udenfor Kamga'en er tapu med mindre ariki'en ophæver denne (d. v. s. det er forbudt at overskride Lejrgænsen uden Tilladelse fra Tropsførerens).

2. Moana (Havet, Vand) er tapu.

3. Ariki'ens whare (Telt) er tapu. Hvert whare er tapu for andre end dets egen iwi (Stamme = Patrulje).

Andre Spørgsmaal er Fastsættelsen af Lejrgænserne, hvilken Del af Strømmen, der maa bruges til Vask og hvilken til Drikkevand (der bør være Flag til at vise dette); desuden særlige Regler, nødvendiggjorte af de stedlige Forhold.

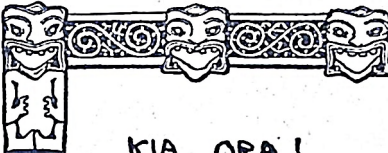
Et Eksempel af Ordren gemmes, et andet læses op for Troppen og fæstnes til Opslagstavlen.

En Livrednings-Patrulje paa et Par gode Svømmere skal altid være paa Vagt, naar der bades.

Hvis Lejren er i en Skov, skal der være en Ordre, der forbyder Spejderne at fælde eller beskadige levende Træer.

Drenge fra Byerne skal have særlige Paabud om at lukke Led og Laager og lade Vildt i Fred.

Her en Ordretavle. Efter denne Model kan du lave din egen „Kia ora“, betyder Meddelelse.

KIA ORA !

1. Kl. 9 Fm. Parade.
2. „ 9³⁰ færdig
3. „ 9⁴⁵ Parade til Øvelse.
4. „ 11 færdig.
5. „ 11⁰⁵ trædes an til Bad.
6. „ 11⁵⁵ færdig.

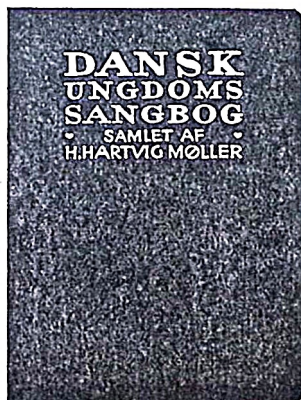
Efter Ordre

Karl Larsen.

5te Aug. 1920. Trpfr., Klintholm-Lejr.

Danske Drenge's nye Sangbog.

Ønsk dig den i Fødselsdagsgave.

Pris 2,25 Kr.

naar 25 Ekspl. bestilles.

.....

Efter Indhold, Omfang og
Udstyr
den billigste Sangbog.

.....

Steen Hasselbalch's Forlag,
Købmagergade 26, København.
Telefon C. 12240.

Pris 2,25 Kr. pr. Stk., naar 25
Eksemplarer bestilles.
Enkelt Eksempel 3,00 Kr.

Den bedste Spejdersangbog.

Henvendelser til Brevkassen maa være Redaktionens i Hænde senest d. 10. De maa gerne være undertegnet med Mærke, men til Redaktionens Brug maa Navn ogAdr. opgives.

W. Wishart, Bell Street, Red Hill, Brisbane, Queensland, Australien, skriver til os:

— I would deem it a great favour if you could put me in touch with scouts in Denmark in view of exchanging stamps, photos etc. Hoping you will do your best for a brother scout!

En russisk Spejderfører, N. Stankaloff, ønsker at korrespondere med Spejderførere, Tropsførere og Patruljeførere. Han vil gerne have Spejderblade, Postkort og Fotografier. Adressen er:

Traiticosarskaja c/o Lubaroff Chita, Sibirien.

Freddy Eparjard, Falckstraat, Amsterdam, Holland, vil meget gerne veksle Breve med Spejder paa ca. 16 Aar paa Engelsk eller Tysk og udveksle Postkort og Billeder.

Kendte Hjørring Firmaer

Søren Holm, Isenkræmmer,
Siøkkbrogade.
Spejderknive - Spejderfløjter.

Aktieselskabet Jydsk Bisquittfabrik
Telefon 711

Hjørring Amts
Andels-Svineslagteri
Husk vore
fine bajerske Pølser

Fikse og nyttige Julegaver.

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM. Telf. Hell. 324. 692.

Chr. Andersen, Møbelpolstrer og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Tlf.: Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle francais. Prima Materialer.

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 - Tlf. Hellerup 879y
Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.
Specialitet:
Ansigtsmassage
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haarauffald

Elis Møllerup

Strandvej 159 - Telf. Holrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter
P. Wulff — Horwitz & Kattentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.
Boldspildragter - Løb- og Svømmedragter - Gymnastikdragter
Bryderdragter.
Spejder-Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter,
Sandaler billigst hos
Poul Holm, Telefon 3082.

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Væbner-Skjold købes.

Er der ikke en Spejder, der har et Væbner-Skjold, som han vil sælge billigt? Henv. Axel Voss, Valdemarsgade 87² th., København B.

Leverandør til

Københavns Div.

Kendte Hobro Firmaer. Kendte Aalborg Firmaer.

Spisechocolader

i stort Udvalg.

Fr. Thustrup.

Marie Dyhr,

Bispensgade 3.

Største Udvalg i Galanteri og Legetøj
samt en elegant 1. Sals Afdeling for
Lædervarer.

Københavns Division.

Nørrebro Kolonne.

Nu er Sommerlejren overstaet — desværre! Vi er atter vendt tilbage til Københavns skyttegravslignende Gader. Vor elskede Kolonnechef har i den Anledning givet mig Ordre (!) mig — en velrenommeret, adstadig og ædruelig Tropsfører — Ordre til at skrive en Opsats (!) til „Vor Ungdom“ om vore Bedrifter. Og trods min Ulyst og min Adstadighed sidder jeg nu og skriver saa Pennen gløder, paa denne Opsats (!), der skal være kort fornøjelig og interessant — altsammen paa en Gang.

Ja, vi har altsaa været i Sommerlejr. I de forskellige Troppes Lejre — Boserup, Kiknæs, Rørvig, Bornholm m. m. — har ialt deltaget 115 Spejdere og de fleste af vore smaa elskelige Ulveunger. I kender nok disse morsomme Fyre, der render rundt med en uhyggelig Kalot paa Knolden. Sommerlejrene forløb alle som de skulde; altsaa godt, og vi har faaet en mægtig Energi til at tage fat med i paa Efteraarets og Vinterens Arbejde.

Men forinden har Førerne og Patruljeførerne været samlede i en Week-end Lejr paa Hejrebakken. Desværre var jeg ikke selv med — jeg maatte ikke for min Mor — men ifølge Øjenvidners Beretning skal den ogsaa være forløbet som den skulde; altsaa godt! og saa begyndte vi da at tage fat.

Først en morsom „Trekamp“ et Produkt af Kolonnechefens besynderlige Fantasi; noget i Retning af thibetanisk Mystik; men det kender I jo alligevel ikke noget til. Trekampen bestod af Svømning, Fodbold og Stafetløb. I Svømningen var det 6. Nørrebro Tropp der tog Førstepladsen, medens 2. og 4.

Tropp begge blev Nr. 2 (en Sjældenhed i en Sportskonkurrence) og Trediepladsen tilfaldt 4. Tropp.

1. Nørrebro blev et fin Nummer et i Fodbold, den gik fra Sejr til Sejr. 9. og 4. Tropp skal en af de kommende Søndage slaas som Brødre om anden og tredje Plads, og Spejderne fra de to Troppes gaar derfor nu rundt og øver sig i Spark og Kiks.

Stafetløbet skal løbe af Stabelen (skal ikke være nogen Vittighed!) ligeledes en af de første Søndage. Jeg skal ikke give mig af med at spaa om Udfaldet, dertil har jeg mit Liv for kært, og min Revolver er nylig bleven borte.

146 af Kolonnens Spejdere deltog i Matabelekrigen d. 5. September. Trods Regn og Rusk lykkedes det i Løbet af Natten Matabeleerne at faa Overtaget, og den hvide Race blev fuldstændig masakeret udenfor Bageriet i gl. Holte Søndag Morgen ved 7-Tiden. Hvorvidt Beboerne i Nerum, gl. Holte og omliggende Byer har faaet noget videre Sovn den Nat, skal jeg ikke udtale mig om, men de fleste af os der deltog i Kampene fik det ikke. Øvelsen gik med et Humør, der var meget bedre end Chaplins (nu hedder han vist forøvrig Fairbanks?) og vi var alle godt tilfredse med Matabelekrigen, der baade var „spændende, underholdende og belærende“.

Ak ja! jeg kunde blive ved at fortælle, hvis jeg havde mit Blæk til Indkøbspris. Det har jeg imidlertid ikke, og det kan baade I og Redaktoren være glade for.

Wontolla.

2. Bykolonne.

En Lejrtur i Efteraarsferien.

Redaktionen har bedt mig give en lille Beretning om Vedels Egenes Tur i Efteraarsferien.

Lejren laa oppe i et af de skønneste — maaske det smukkeste — Steder i Danmark, i Tibirke Bakker ved Tidsvilde Hegn.

I Lejren deltog 16 Mand, hvoraf 4 aldrig havde været i Lejr før. Halvdelen cyklede, og den anden Halvdelen kørte med Tog til Frederiksværk og gik derfra til Tibirke.

Lejrpladsen laa lunt mellem Bakkerne. Vi rejste 6 Telte og lagde Granris og Halm i Bunden. 6 Telte er jo flot til 16 Mand, og det angrede vi jo næste Dag, thi det havde jo været koldt om Natten: 4—6 Graders Frost. Næste Nat klumpede vi os da ogsaa godt sammen og varmede hinanden.

Som sagt, det frøs om Nætterne, og naar vi vaagnede om Morgen, var Træer, Buske og Græsstraa kridthvide af Rim; vi kunde godt glide ned ad Skraaningerne. Og Vandet med Havregrynene var naturligvis frosset.

Som Følge af Morgenkulden stod vi ikke op før Kl. 8.

Om Dagen var det det herligste Vejr, der kan tænkes. Solen skinnede sommerlig varmt, og Træerne prangede med de mest overdaadige Efteraarsfarver.

Vi gik lange Ture til de smukkeste Steder i Omegnen; en Aften besøgte vi Asserbo Slotsruin i Bælgmørke og vandrede til Stranden i Haab om at finde Troldeeskoven. Men det var os umuligt. (Det viste sig saa, vi havde været kun 5 Minutters Gang derfra).

Det var en pragtfuld Tur i en pragtfuld Egn, hvad gjorde det saa, at vi frøs lidt (?) om Natten.

Jørgen.

10. Østerbro Tropp.

I Dagene fra d. 9. til d. 18. Juli laa Troppen i Lejr ved Disvraagaard.

Der graves Kogehul.

Lejren var en Træningslejr med Konkurrencer i: I: Præcision, Teltorden, Disciplin, spejdermæssig Optræden, Humor. II: Nødhjælp, Melding og Signalering (2 Flag), Altmuligmandsopgave, Stafetløb, Terrainløb, 500 m Løb, 100 m Løb, Tovtrækning og III: bedste Lejrbaalsunderholdning.

Søndag d. 11., Konkurrencedagen, var stort Besøg i Lejren. I Dagens Anledning lavede Troppens Konditor „Henry“ Kager til vore Gæster.

Onsdag d. 14. tog vi ud til Faxe Kalkbrud, hvorfra vi med Kalktoget kørte til Faxe Ladeplads. Efter et 2 Timers Ophold i 1. Slagelses Lejr kom vi tilbage til Lejren ved 8-Tiden.

Faxe.

Enkeltmandskonkurrencen resulterede i at Pif. Erik Wulff blev Nr. 1, Vilhelm Andersen (Danmarks bedste Kok!) Nr. 2 og Henry Glade fik en Bogpræmie for godt Humor og Lejrbaalsunderholdning. *Stefan Litauer.* Tropsfører.

Øvelser mellem Frederiksborg Division og Østerbro Kolonne 9/10—10/10—20.

„De Skyer, som i den sidste Tid er trukket op paa den danske Spejderhimmel, truer med at udløse sig i en Krig der i Blodighed sikkert ikke vil staa tilbage for Verdenskrigen“, saaledes lod Overturen til den af Divisionschef Højland-Christensen lagte Øvelse mellem nævnte Styrker, og selvom intet Menneskeliv gik tabt, blev det dog en ret blodig Øvelse, hvorudaf flere maatte trække sig med „blaa Øjne“, forstuede Haandled, diverse Saar, ødelagte Cykler, flossede Klæder og lignende, naa derom senere; videre i Grundlaget hedder det: „København Division søger grundet paa sin stadig voksende Størrelse at vinde Terrain udenfor Byen, og har i den Hensigt udset sig „Højbjerg“ i Rude Skov til fast Lejrplads;

Frederiksborg Division vil selvfølgelig ikke taale nogen fremmed Indtrængen i sit Amt, og rustet sig for at imødegaa de Indtrængende med væbnet Magt o. s. v.“, og den 10 ds. ramler Styrkerne saa sammen efter en Nat fuld af begivenhedsrige Oplevelser; begge Partier udsendte fra deres Kantonmenter Patruljer, som skulde udspejde Modstanderens Stillinger; her lykkedes det Øbroerne grundet paa deres større fysiske Styrke at „myrde“ en Del Fr. borgere; hvorimod disse fik en Masse Meldinger ind til Hovedkvarteret, bl. a. ved Benyttelse af en Mængde Telefonpatruljer, der var udsendt overalt i Øvelsesterrainet helt fra Vedbæk til

det saa ud som om adskillige af Spejderne horte hjemme i en Rudeknuserbande, og af en eller anden uforklarlig Grund var trukket i det danske Spejderkorps' Uniform; man maa haabe, at Forerne snarest maa faa Øjnene op for disse Bollers daarlige Egenskaber, og hurtigst mulig faa dem ekspederet ud af Korpsset. Bortset fra disse uheldige Optrin var det en fornøjelig og lærerig Øvelse, som gjorde baade Dømmeren, Hr. Divisionschef Højland-Christensen, Partilederne, Hr. Divisionschef Gelardi og Hr. Kolonnechef Heiberg-Jürgensen, Ære.

13/10

Tud.

Lad Redaktionen om Kampmaaden sige, at vi er enige med Indsenderen i, at Brutaliteter maa og skal bandlyses, men ellers er en ordentlig Batalje ikke af det onde. Vi vil dog ikke anbefale Forerne at vise „Banditterne“ ud eller henvise dem til Rudeknuserne, men hellere at lære dem at kæmpe som Spejdere og almindelige raske unge Mennesker. Den Kampforraelse, som viser sig paa mange Fodboldbaner, og som let kan specialiseres paa mange Maader, maa og skal vi Spejdere ikke lade os smitte af. Enhver Kamp skal og maa have Karakteren „friendly match“ mellem „gentlemen.“

Hellerup Division.

Sidst i September mødtes to gamle Modstandere — nemlig Hellerup og Vesterbro — i en Øvelse ude i Terrænet nord for København. Naar disse to mødes, har der altid været „Bang“ i Luften, og det kan ikke nægtes, at der forud er „til hinanden“ i en god Mening, og at der under Øvelsen let kommer en vis Nervositet under Operationerne. Det blev denne Gang Hellerup, der gik af med Sejren, og Vesterbroerne, der laa under for Nervositeten — maaske ikke mindst hos Forerne, af hvilke Størsteparten, maaske i Følelse af et Tilsyns Betydning ved de spændende Begivenheder, optraadte som Tilskuere.

Nu er det en Kendsgerning, at det netop er Tilskuerne, særlig dem, der er med i Spændingen og hører til det ene Parti, der lettest bliver „de nervøse“, medens den virkelige „Sagkundskab“ erhverves ved Deltagelse paa lige Fod.

Som udenforstaaende vil jeg gøre mig til Talsmand for en Udløsning af Spændingen — dels ved en Fjernelse af det stærkt ophidsede Konkurrencemoment, dels ved, at alle Forerne selv gaar med i Linjerne og er med til at vise, at man kan „slaa“ og taale og give „Skrub“ uden nødvendigvis at komme udenfor Begrebet „gentlemen“.

Udenforstaaende.

Farum og fra Magleaa til Lyngby. Da Chefen for Fr.borg Division ud paa Natten ankom til Hovedkvarteret paa Magleaa, blev han af Meldingerne hurtig klar over, at Fjenden koncentrerede sine Angreb paa det sydligste Kantonment „Furesøhøj“ ved Vejen mellem Birkerød og Holte, og Kl. 6 Søndag Morgen rykkede hele Divisionen, suppleret med Styrken fra „Furesøhøj“, som i Nattens Mørke havde sneget sig ud paa Grund af deres uholdbare Stilling, mod „Furesøhøj“ og stødte allerede Kl. 7 sammen med Modstanderne udenfor Gaarden, og her gik Partierne saa løs paa hinanden med en Energi, som havde været en bedre Sag værdig. Resultaterne af Øvelserne blev dette, at Øbroerne vandt paa Points for Fangeantal, hvorimod Fr.borg Divisionen var absolut overlegen i Antallet af Points for det rent spejdermæssige i Øvelsen, saasom Dispositioner, Meldingstjeneste og Forplejning: det er altsaa uden større Smerter at Divisionen slikker sine Saar efter Kampen. Til slut blot et Par Ord om selve Kampen: Den Kampmaade, som flere Spejdere benyttede, var saa ra og brutal, at man maa forbavses over, at Dømmeren ikke straks stansede Kampen og forbød saadan Opførsel,

Sydjyske Division.

1. Kolding Trop.

Søndag den 3. Oktober afholdt Troppen en Fest i Marielund. Festen bestod af Udstilling af Spejderarbejder o. l., Basar med Tombola, Lotteri, Konkurrence mellem 1. Fredericia og 1. Kolding, Foredrag af Hr. Kaptajn Spandling med mange Lysbilleder samt afsluttende Bal for Spejdere, passive Medlemmer og særligt indbudte.

Til Tombolaen og Lotteriet var der af Byens Handlende skænket mange smukke og værdifulde Gevinster.

Kl. 3 aabnedes Basaren, Tombolaen, Lotteriet og Udstillingen.

Kl. 4 begyndte Konkurrencerne mellem Fredericia og Kolding.

Kl. 7⁰⁰ holdt Hr. Kaptajn Spandling Foredrag med Lysbilleder.

Kl. 8¹⁵ begyndte Ballet.

Kl. 11 sluttede den helt igennem vellykkede Fest med Udrækning af Lotteriet.

Inden Udstillingen aabnedes gik Fredericia og Kolding Troppene en Agitationsrunde gennem Byen med store Plakater der opfordrede til Deltagelse i Festen.

Konkurrencerne fulgtes med stor Interesse af en Masse Mennesker. Resultatet blev at Kolding besejrede Fredericia med 27 Points mod 25. Dog maa der bemærkes at der grundet paa forskellige Omstændigheder kun var levnet Holdene en Træningstid paa 4 Dage.

I Anledning af Festens Afholdelse skænkede vort nye Tropsraadsmedlem Hr. Redaktør Erik Hansen Troppen et Signalhorn.

Festen sluttede med et Overskud paa c. 350 Kr. *Bedstefar.*

Sønderjyske Division.

Agitationsturen ^{17/10}—^{27/10}.

Det var en morsom Oplevelse for os, der var med — og det er vort Haab, at det samtidig har været en Hjælp for Spejderne i Sønderjylland.

Hellerup Gymnasium — der snart er Spejdersportens klassiske Sted — gjorde med sine Spejdere Skoletur i Sønderjylland. Oktoberferien, der nu er paa en hel Uge, skulde bruges og bruges godt, og dermed mener en Spejder til Udbytte for baade ham selv og andre. „Jo, de kunde godt tænke sig at tage til Sønderjylland, hvis der kunde opnaas Enighed om det og om at lægge sig i Selen for at lave en ordentlig Præsentation af Spejderarbejde.“ Saa stemte de om det — Spejderne nemlig — og jeg havde som Chef for Sønderjyderne agiteret saa stille for en hjælpende Haand i Arbejdet og en rigtig „good turn“. Det blev vedtaget. Og vi i Sønderjylland maa sige, at det, det viste os, var værd at tage Lære af; det var ægte Vare. Det var nemlig

rigtigt Spejderarbejde af Spejderne selv, valgt af dem selv og kun ledet paa den fortræffeligste Maade af *Sven Knudsen*. Gjorde Spejderne Lykke, saa havde han ikke mindre Sukces. Baade naar han stod i Manegen og lod Folk komme indenfor og selv lege med, og naar han talte. Han fangede baade Folk, der var fremmede, saa de lyttede og tænkte, og sine egne, der kom til at se paa mange Smaating i nyt Lys. De vidste jo, det var Alvor.

Ja — Alvor — rigtig menneskelig, levende, virkelig; fornuftig Alvor, det var det, vi saa, og det er vel den bedste Anbefaling for Spejdersport.

Om lidt skal jeg fortælle om Turen — nu skal jeg først takke en anden, det er Pastor Wagener fra Aarhus, Kolonneraadsformand, der nylig har været i Haderslev, og som altid er rede til at være med og helst iblandt os. Han mødte os efter Aftale i Sønderborg og i Tønder og talte begge Steder paa vort Aftenmøde der.

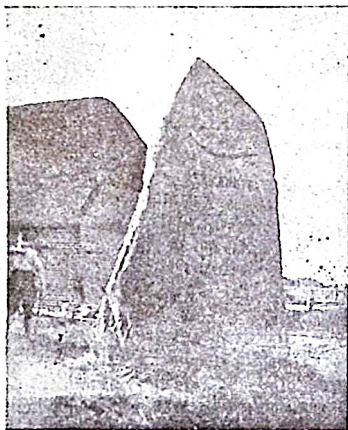
Turen gik først til Sønderborg, hvor Hellerupperne fandt Spejderne vaagne, skønt de kom Kl. 5 om Morgen, og dejligt Ho til at strække Benene i og faa en lille en paa Øjet i paa Morgenkysten. Og senere paa Dagen aabnede Hjemmene deres Arme, og Kammeraterne fandt hinanden. „Jonas“ var jo en gammel Ven og ikke for ingen Ting Hellerupper. Det var jo den Gerning, han selv havde saa stor Fortjeneste af, baade i Sønderborg og i det øvrige Sønderjylland, som hans unge og gamle Kammerater gerne vilde yde en lille Hjælp til. Det var jo hans faste Borg, vi kom til, og Borgen var rummelig og aaben, og Modtagelsen hjertelig. En festlig March gennem Byen med Søskenbefalningerne i Spidsen, en rask Opvisning paa Ringriderpladsen, der samlede stor Interesse og gav Publikum en god Indsigt i Arbejdet, og en Aften med Foredrag og Lysbilleder, det var Programmet, og det forløb programmæssigt, krydret af en ikke helt værdig Demonstration af tyske „gutsiderspejdere“ i danske Uniformer. Om Aftenen samledes Kolonneraadet, hvor vi desværre maatte savne baade Graasten og Nordborg, der dog havde sendt Folk til Opvisningen, ja, fra Nordborg mødte Tropsfører Dixen med et pænt Hold Spejdere fra Morgenstunden og var med til Marchen gennem Byen. Til Kolonneraadsmødet var mødt Amtmand Lundby, Provst Thyssen, Amtsskolekonsulent Nielsen, Isenkræmmer Helmer og Købmand Kock, og det var en stor Glæde at drøfte Arbejdet med dem. Hein Johansen gjorde mig den Glæde at modtage Divisionsmedaljen, som han fremfor nogen har fortjent, og gik ind paa at ville være Divisionsadjutant for den nyoprettede „Grænse-division“, der senere har faaet Bestyrelsens Anerkendelse. Den omfatter Als, Sundevad og det sydlige Nordsles-

vig med Tønder, Møgeltonder og Højer.

Næste Dag var Graastens. Det skulde have været Aabenraa, men — desværre — der var et vigtigt Brev, der havde flakket Landet rundt efter „Ramsherred“ i Stedet for at finde det i Aabenraa, og derfor var Kysten ikke klar. Saa tog Graasten paa rigtig Spejdermaner Affære og erobrede Dagen og Kammeraterne. Det var flinkt. Og hvilken Plads til Opvisningen bød de ikke paa, en Plads med Bakker, Skov og Sø — dansk og skøn, saa den tog Spejdernes Hjerter med Storm. Biehl havde ordnet Indkvarteringen og „Dyrlægen“ (han hedder Kold Christensen) ordnede Resten.

Tirsdag var vi i Tønder. Jo-vist, mine 4 Gutter fra Divisionsleiren i Sommer var med, og Charles Borch havde Sagerne i Orden. Der var mange Folk til Opvisningen og stor Interesse, og Lysbillederne kom til deres Ret — kun de indviede ved, hvor det kneb at faa det i Orden. Om Eftermiddagen var Værter og Gæster gaaet gennem Byen med Faner og Spil ud til Opvisningspladsen. Der var ogsaa Pigespejdere med den nuværende Pigespejderchef Adjunkt, Froken Petersen fra Horsens og en Del flere af vore dygtige Pigespejderførere, der sammen med hende var dannede for at hjælpe Arbejdet frem. Den næste Dag var vi igen sammen med dem paa Schackenberg, hvor Pastor Wagener overrakte Grev Schack Korpssets store Hæders-tegn, og Gæsterne fra København fik Slottet og Kirken og Byen at se under Grevens egen Vejledning. Turen derfra til Skærbæk over Gallehus og Højer var maaske for de Hellerup Skoledrenge den mindstværdigste Del af hele Rejsen med Vadderne og Fugletræk — men det var en drøj Tur. Vi gik i Skærbæk og ventede dem først forventningsfuldt, senere utaalmodigt — alt var jo i Orden til deres Modtagelse, og Skærbæks unge Spejdere havde glædet sig til Opvisningen om Eftermiddagen. Og dog blev de — naturligvis — modtagne med aabne Arme, da de kom. Vist er der Spejdere af den rigtige Slags i Skærbæk.

Ja — Skærbæk. Jeg vil mest fra Skærbæk huske nogle Mænd, der drøftede Sagen for fuldt Alvor — for og imod. Og for Resten deres Hustruer med. Det var Købmand Hansen og Pastor Jørgensen og dennes Hustru og saa Fru Jørgenss fra Realskolen. Mennesker, der kunde tro, at det var godt, og som væbnede sig med Kritik — ikke for at rive ned, men fordi de vilde have det ordentligt. Og mellem dem den unge Forer, Alfred Møller, der folte sin Begrænsning, og som havde de ældres fulde Tillid og hævdede sig imellem dem. Vi fik begge Skolerne med til Opvisningerne, og jeg tror vi har Lov til at nære Tillid og sætte Forhaabninger til Arbejdet der.

Stenen ved Gallehus.

Køreturen til Gram viste os det dejlige Land med Flader og Bakkeøer, store Udsigter og Kæmpehøje, og saa kom vi til Gram. For mange af os stod Opholdet der i Tegnet „Jerichau“. Thi den Jerichauske Families Gæstfrihed ved den Lejlighed staar Maal med den Interesse, vi der fandt for Spejderarbejde i det hele taget, men alle Vegne fra kom Hellerupperne begejstrede over deres Værter. Desværre kunde vi ikke faa noget ud af Aftenen paa Grund af Marked og Sjøv paa Kroen, men Fredag Formiddag fik vi lavet en lille Opvisning, hvor nogle af Spejderne fra Gram var med som Elever og klarede sig fint — sagde Sven. Klokken 12 $\frac{1}{2}$ vandrede vi af Sted til Vojens, en rask lille Spadseretur sammen med nogle af de unge Damer fra Gram, der fulgte os til Haderslev for at være med til Festlighederne der.

Haderslev blev Afslutningen — jeg vilde gerne sige glansfulde, for vi — Gæsterne — nød den i fuldt Maal, jeg haaber, at vi ogsaa gjorde Gavn, og at Madvig kan mærke det. Modtagelse paa Banegaarden, Indkvartering og Aften med Præsentation og Taler, efterfulgt af et fornøjeligt Kaffebord og et endnu fornøjeligere Bal — det gik Slag i Slag, og det var ikke til at mærke, at vi havde lidt Strabads bag os, kun var Sven meget spagfærdig i sin Tale — Stemmen svigtede ham. Det var en stor Forsamling, og der var mange med af dem, som vi haaber paa skal blive os til Hjælp, fordi vi ved, at de kan, hvis de først opdager, hvor meget det er værd. I Haderslev, hvor Forholdet til K. F. U. M. Spejderne er en temmelig spændt Konkur-

rence, havde vi den Glæde at se K. F. U. M. Førerne til vores Aften — og vi vil haabe, at de vil kunne erkende, at vi ikke er saa meget daarligere og mere umoralske end de selv, at de ikke for den Sags Skyld kunde være bekendt at være i Korps med os. Den næste Dag — og sidste Dag — var saa den sidste Opvisning; paa Kasernepladsen samledes lidt efter lidt en stor Mængde Mennesker, der med en Smule Overlegenhed overfor den lidet iøjnfaldende Start, men med øjensynlig

stigende Interesse og voksende Forstaaelse og sluttelig med virkelig Begejstring tog Del i Opvisningen. De mindst interesserede var næsten nogle af de stedlige Spejdere — de forstod ikke rigtig Meningen — jeg tænker mig, at det for mange Drengene vil være svært at tage det, naar man venter Underholdning og Morskab, saa at faa Undervisning — for ogsaa for dem var der noget at lære, selv om de — i hvert Fald adskillige af dem — er rigtig flinke selv. Men de kan ikke undgaa en Smule Bebrejdelse, fordi de ikke overvandt sig selv til at følge med og undersøge det Hele. Brodet blev godt, bedre end nogensinde før. Og da „Pyramiden“ havde raabt „Hurra“, saa var det Slut. Om Aftenen rejste vi, rige paa Erindringer om Venlighed, Gæstfrihed, raske Kammerater og et dejligt Stykke Danmark.

Jeg haaber, at Hellerup Divisionen maa se en Smule Løn for dens „Opvisninger“ i Trivsel blandt Spejderne og nyt Mod og Lyst hos deres Førere. Jeg haaber, at de Forældre, der for Spejdersagens Skyld har vist offervillig Gæstfrihed, maa se en lignende Løn for deres Indsats. Det er just de sonderjyske Spejdere, der skal give Svaret. Til Førerne vil jeg da sige: „Se ikke Lønnen i en stor Forøgelse af Mandskabet, men søg Lønnen igenem et stærkere Arbejde med de Spejdere, I har, saa skal Væksten nok komme af sig selv.“ Og til Spejderne: „Tag fat paa at lære og leve Spejderliv hver for sig og sammen, bliv en lille Kende gladere og venligere hjemme, bliv en lille Kende mere opmærksomme ude, bliv en lille Kende mere villige i Skolen og — tag fat i Patrulien med

Opvisning i Haderslev.

at lave Planer og træne Færdighed til næste Sommers Lejrliv."

Paa alle mine Foreres og Spejders Vegne:

Tak! Hellerup.
Som Chef for Divisionen og Lektor
i Hellerup:

Tak! Sønderjyder.

Vedel.

Meddelelser.

Als, Sundevad, det sydlige Midslesvig og Tønder med Opland danner fra nu af en ny Division: Grænsedivisionen.

Hertug Knuds Division.

I Tiden 8.—21. Juli laa Hertug Knuds Division i Lejr ved Gjorslev. Nedreisen skete pr. Motorbaad til Køge og derfra pr. Fodmarch (nogle Cyklister) — efter Bestemmelsen skulde vi være sejlet helt til Gjorslev Bøgeskov, men haardt Vejr tvang os af Hensyn til Landsætningen til at gaa ind til Køge —; Hjemturen skete i to Vendinger pr. Lastvogn.

Princippet for Lejren var:

3 selvstændige Tropsleje under Divisionens Overledelse.

1. Fjelstrup Trop.

Forste rigtige Spejdermaaltid.

Divisionschef for denne bliver senere Hr. Amtsskolekonsulent Nielsen i Sønderborg.

Til Stabschef er udnævnt Hr. Kolonnechef Chr. Hein Johansen i Sønderborg.

Midlertidig Divisionschef: Klaus Vedel.

Den nordlige Del af den sønderjyske Division danner endnu en Enhed for sig under dens Divisionschef, Vedel, men her vil saa snart som muligt blive truffet en Ordning, saa ogsaa Troppene der kan faa den rigtige stedlige Ledelse.

Hver Trop havde sin Lejrplads, sin Købys, sine Øvelser — undtagen et Par samlede Øvelser, en lille Opvisning for vore Værter og en Konkurrence.

Fælles for Divisionen var Dagsordenen, Morgen- og Aftenbøn, den hellige Messe, Flagparaden og Intendanturen (Indkøb).

Dagsordenen var saaledes:

Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Reveille, Morgenrengrøring.
— 7 $\frac{1}{4}$ Messe, derefter Flagparade, Renligheds- og Teltparade.
Morgengrød.

Kl. 8 $\frac{1}{2}$ Øvelse.

— 11 Badning.

— 12 $\frac{1}{2}$ Middag

— 2 Øvelse.

— 6 Aftensmad, Fritid.

— 8 $\frac{1}{2}$ Lejrbaal.

— 9 $\frac{3}{4}$ Aftenbøn, Retraite.

— 10 Ro i Lejren.

Skal jeg fremhæve en enkelt Ting i vort Lejrliv, maa det være det, som gør Lejren til en katholsk Lejr, den hellige Messe. Hver Morgen har vi for Øje Oftring, Forvandling og Nadver, saa mange som muligt — helst hver Spejder hver Dag (Katholikerne) — modtager deres Frelser i den hellige Kommunion. Det styrker og højner — det giver ikke Hængehoveder.

I Lejren blev afholdt følgende Konkurrencer:

Patruljekonkurrence: Reglementeret Paaklædning og Oppakning, Teltorden, Renlighed, Præcision, Patruljens samlede Optræden og Samaritergerning.

Vinder: 1. Absalons Trops 2. Patrulje.

Enkeltmandskonkurrencer: a) Spejdere over 14 Aar, b) Spejdere under 14 Aar.

Begge omfatter: 100 m Hurtigløb (let Paaklædning), 2 km Løb (alm. Uniform), Samaritergerning, Kapsvømning (a) 100 m, b) 50 m), Morsesignalering, Altmuligmandsopgave.

Vindere: a) En Spejder af 1. Abs. T.

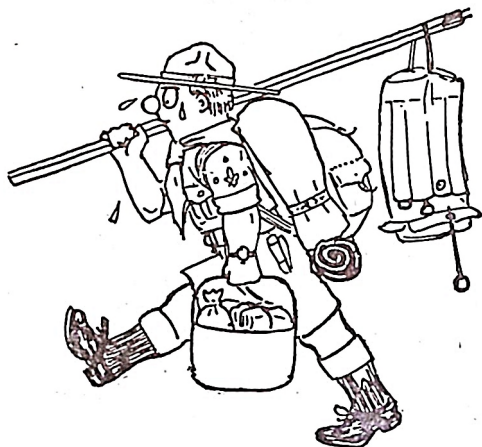
b) En Spejder af St. Jørgens T.

I Lejrens sidste Dage foretog Troppene enkeltvis en 2-Dages Vandring til Klinton og St. Heddinge.

E. Wissum.

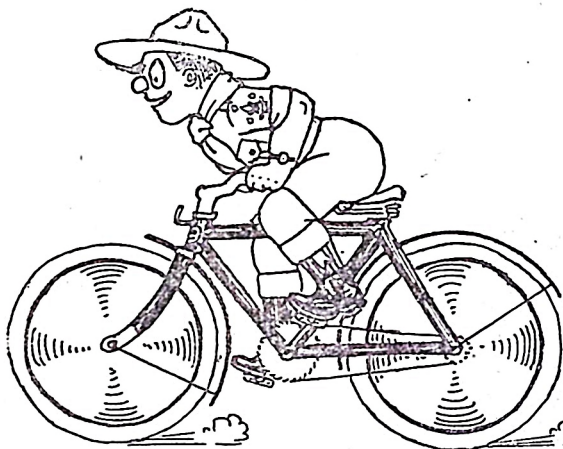

Penge! — Penge!

Se her Patruljens Slæber,
i sit Ansigts Sved han stræber.

P.S.

P.S.

Anbring du paa din Cykel dig,
saa bli'r du ogsaa lykkelig,
hvis det for dig som Knægten her
mod Spejderliv i Lejren bær.

Ovenstaaende 2 Tegninger kan be-
stilles paa Postkort à 5 Øre hos Pa-
truljefører *Find Grancob*, Fælledvej 11,
Kbhvn. N. Det er Meningen, at Spej-
derne skal kolorere dem og sælge dem
med 10—20 Øres Fortjeneste.

Annoncer i Vor Ungdom

Største
Drenge- og Ungdomsblad
i Norden

Bring
Aggerbeck's
Slæber.

Annoncer
til
Vor Ungdom
Afdeling for København og Derne

Adresse:
VOR UNGDOMS
Annonce-Afdeling
Charlottenlundvej 5, Hellerup

Kontortid: Kl. 1¹/₂—2¹/₂
Til. Hellerup 733y.

Boganmeldelse.

Æventyrblod.

Vores gamle Redaktor, Divisionschef og Sølvulv — ham den lange Gredsted med den rigtige Hjørnetand — har begaaet en ny Bog, naturligvis om Dreng og til Dreng. Han er just nu hjemme for at se den komme frem, og nu har han bedt mig om at „holde Huen“.

Jeg har altsaa læst den og læst den med stor Fornøjelse — Ark for Ark, for den var endnu ikke heftet. Billedet her ovenover præsenterer to af Bogens Hovedpersoner (der er tre), da de ser hinanden for første Gang, og det er to gæve Knægte med rigtigt Tømmer i, der finder hinanden i et godt og sundt Kammeratskab — ubrødeligt og ærligt, og Fortællingen om, hvordan de naaer til at blive virkelige Venner er noget af det bedste og fineste i Bogen. Jeg vil ikke tage Duften af den ved at fortælle jer Indholdet, for I skal selv læse den og nyde Skolehistorierne, som er morsomme, og de to Drenge Æventyr under deres Forsøg paa at komme til Søs, og deres Oplevelser i København sammen med en lidt yngre københavnsk Gadedreng, der er Bogens tredje Hovedperson, og som ogsaa er taget sikkert paa Kornet. Jeg vil sige jer, I er dumme, hvis I ikke læser den, for det er en morsom Bog, og — hvad mere er — det er en spændende Bog, og — hvad endnu mere er — det er en god Bog, der passer godt til sin Titel „Æventyrblod“ og til sit Motto: „Kammeratskabsfølelsen er en af Livets store og dybe Følelser — en af de Følelser, man ikke bør give bort som Skillemonst.“

I kender naturligvis baade „Dreng og „Paw“, der nu kommer i ny Op-

lag — og dermed passerer de 10.000. „Æventyrblod“ er endnu bedre. Naar I har læst den, kan I ikke lade være at spekulere over den og føle, at den har noget godt at lære jer. Jeg tror, mange af jer vil faa Lyst til at have den i sin Reol for at kunne tage den frem og læse den igen — og ikke blot, fordi den er spændende, men fordi I kommer til at holde af den.

Klavs Vedel.

Julegaver.

De af jer, der har Evner som Agenter, kan udnytte et flot Tilbud fra Chr. Eriksens Forlag til at skaffe jer Bøger til jer selv eller til at forære eders yngre Søkende til Jul.

Gennem jeres Trop eller personlig kan I henvende jer til Forlaget (Kronprinsessegade 34, København K.) og faa Bestillingssedler paa det Julehefte: Børnenes Julegaver, som I vel nok allesammen kender fra tidligere Aar. Det er det I skal sælge og saa sende Pengene og Bestillingssedlen ind til Forlaget. For hvert Hefte, I sælger, faar I Ret til at bestille Bøger til 1 Krone af Forlagets Børnebøger.

Hvilke det drejer sig om, kan I faa at vide hos jeres Trop, der har faaet sendt en Liste over dem med Angivelse af Pris, der er derimellem f. Eks. Jorden rundt i 80 Dage, Frants Stretens Æventyr, Prins Arabi og Dickens Oliver Twist, og det er spændende og gode Bøger. Maaske er I for store til mange af dem, men saa kan I, som sagt, bruge dem til Julegaver.

Hvad Børnenes Julegaver angaar, saa har jeg læst den og der er nydelige og morsomme Fortællinger i og bag i et helt lille Spejderpanorama til at skære ud og stille op. En hel Lejr

Engelske Spejderbøger.

Vor Frue Boglade.

Telef. 9612. Nørregade 13. Telef. 9612.

Fire rigtige Drenge- Bøger.

Bernt Lie:

SORTE ØRN.

Pris Kr. 3,00, ib. 4,00.

Med „Svend Bidevind“, der udkom i Fjor, er Bernt Lies Navn kendt og skattet blandt de større Drenge baade paa Land og i By. „Sorte Ørn“ og de øvrige Fortællinger, der findes i denne Bog, skal ogsaa nok vinde Drengenes Bifald.

Roger Nielsen:

BUFFALO BILL.

HELTEN FRA PRÆRIEN.

Med mange Ill. Pris Kr. 2,25, ib. 2,85.

Om Buffalo Bill, denne berømte Helt og Indianerspejder, har Roger Nielsen, Redaktor af „Den danske Pioner“ i Omaha, fortalt en spændende, frisk og fornøjelig Bog, som nok tør kaldes en Begivenhed indenfor den danske Ungdomslitteratur. „Af Dagspressen.“

Andun Hjermann:

OLA.

Ved Ellen Reumert.

Pris Kr. 2,50, ib. 3,50.

E. Le Breton-Martin:

OTER-PATROLJEN.

Pris Kr. 4,50, ib. 6,35.

med gule Spejdere, der tænder Baal og hugger Brænde og laver Bøse o. m. a., og Pigespejdere, der laver Mad. Det er morsomt og let at lave, og det kan godt give jeres smaa Kammerater Lyst til at blive Spejdere. „Go on“ — hvem der vill!

E. THOMPSON SETON:

Bjørnen fra Talloe.

(Hjemmets Forlag, 5,50).

Af Amerikas tidligere Spejderchef Thompson Seton, hvis kendte Linier: Vilde Dyr, jeg har kendt, tidligere er blevet oversat paa Dansk, foreligger nu en ny Oversættelse: Bjørnen fra Talloe. Fortællingen skildrer en Bjørns Liv og Æventyr fra den som lille Unge bliver fanget og tæmmet, løber bort igen til Bjærgene og til den endelig efter en drabelig Kamp, som en gammel Graabjørn atter fanges. Den er fornøjelig og spændende fortalt og egner sig fortræffelig til Højtælæsning ved Patruljemoder, saaledes som den ogsaa engang „er blevet fortalt ved Lejrbaalet i Talloe“.

Bogen er morsomt udstyret med mange Tegninger. *Jorgen.*

Gorubas Skat.

De fleste af jer holder vel af Historier om hvide Mænds Æventyr i Afrika, særlig naar der er rigelig med Kampe med Negre. Det er der i denne Bog — en af Negrene er ovenikøbet en Kæmpekarl. Desuden optræder der en gammel Ruin og baade Løver og Elefanter, saa her er nok for en Dreng der ønsker en spændende Historie. Tory Gredsted har oversat den kvikt og fornøjelig.

Løjtnant Lawlers Æventyr.

Jeg tror, at I vil sige, at det er en rigtig morsom Bog, naar I har læst den. Forfatteren har maaske taget en af Kiplings Løjtnanter til Model — eller maaske er der mange af den Slags engelske Løjtnanter. Han er i hvert Fald fuld af Humør og dristige Indfald, som han slipper helskindet fra — det gaar naturligvis altid slemt ud over Tyskerne — og i det hele taget saaledes som Englænderne gerne vil have, at vi skal tro, at alle deres unge Officerer er. Det er altsaa Æventyr fra Krigen, og Kampe mod overmægtige Linjeskibe og Zeppeliner, vundne ved Mod og forvoven List, fortælles saa selvfølgelig, at man kommer til at tro paa det altsammen.

Kaptejn KOCH:

Kranieøen

er en temmelig bloddryppende Fortælling fra Kapertiden for over 100 Aar siden, da Danskerne hadede Englænderne og søgte at gøre dem saa megen Skade som muligt paa Søen. Kranieøen ligger i Vestindien — der er Kort over den — og om den udspinder sig en hel Søroverkamp — blodig og spændende.

V. RIEGELS:

Hvad Taagen skjulte.

Det er en meget fantastisk Bog, som aabenbart ikke gør Regning paa at skulle tages videre bogstavelig. En Opdagelsesrejse med Flyvemaskine ind i et Land med de besynderligste Fortidsdyr og Abemennesker. Tro ham ikke, naar han udvikler Forklaringer om Istider og mærkelige Vulkaner og gamle Ekspeditioner — det hører altsammen med i Æventyret, som de rare Mennesker oplever og som I ikke engang faar Enden paa. Den kommer ud i en anden Bog, og maaske faar I Lyst til at læse den med.

Paa eget Forlag har tre unge Digtere PAVS NEINDAM, MOGENS LUND og CHARLES TOMAS ROHD udgivet en Samling Digte:

Grønne Vagabonder.

Vi nævner dem her, fordi Mogens Lund er en af vor egne, Spejder fra de ældste Dage. Digterne er friske og unge og besynger alt det, som hører Ungdommen til. *Jorgen.*

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt No. 50 Øre.
Abonnement kan tegnes saavel for et Kvartal som halv- el. helaarlig paa ethvert Postkontor saavel i Ind- som Udland.

Udgivet af „Det danske Spejderkorps“.

Redig. af KLAUS VEDEL, Lektor, Stengårds Allé 13, Hellerup.

Hoved-Ekspeditionens Adr.: Box 75, Viborg.

Prmlt. SOMMER RASMUSSEN.

Ekspedition for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 263, København. - Telefon Central 12240.

Annoncering

Pris pr. 1/4 Side 100 Kr., 1/2 Side 50 Kr., 3/4 Side 25 Kr., 1/1 Side 12 1/2 Kr. For mindre Annoncer 20 Øre pr. m/m, Rabat for 12 Gange 10 %.
Afdeling for København og Øerne Charlottenlundvej 5, Hellerup.
Tlf. Hellerup 733y.
Jysk Afdeling, Box 75, Viborg.

Et Tilbud til alle Danmarks Spejdere.

I „Børnenes Julegave“ — Danmarks største og smukkeste Julehæfte for Børn — er der i Aar en Samling store, kolorerede Papirbilag til Udklipning, som fremstiller en Spejderlejr og hedder

Spejderliv i Danmark.

Ved at sælge „Børnenes Julegave“ vil man derfor vække Opmærksomhed for Spejdersagen blandt Danmarks Børn.

Vi tilbyder alle Spejdere gratis et Ekspl. af „Chr. Erichsens Børnebøger“ for hvert Ekspl. de sælger af „Børnenes Julegave“. Et Udvalg paa 20 forskellige Børnebøger stilles til Raadighed, deriblandt Bøger som „Onkel Toms Hytte“, „Robinson Kruso“, „Styrmand Flink“, „Nybyggerne i Kanada“, „Paa det vildene Hav“, „Jorden rundt i 80 Dage“, „Perlefiskerne i Sydhavet“ o. s. v. Heraf kan Spejderne selv udvælge sig et Antal, der svarer til Antallet af solgte Julehæfter.

En saa gunstig Lejlighed til ganske gratis at opnaa en smuk Bogsamling vil Danmarks Spejdere sikkert aldrig faa.

Der er igennem Tropsførerne udsendt detaljerede Oplysninger til Patruljeførerne, og til dem kan man altsaa henvende sig. Skulde en Patruljefører ikke have modtaget vort Cirkulære, staar vi gerne til Tjeneste med alle Oplysninger.

Chr. Erichsens Forlag.

Kronprinsessegade 34.

Tlf. Centr. 9595. København K. Tlf. Centr. 9595.

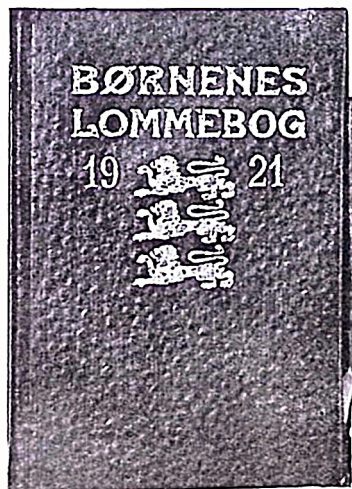
Indhold:

Rosenborg (Billede) — Det danske Kongehus — Almanak med Noteringskalender — Den danske Kongerække — Danmarks Byers Indbyggerantal — Større Landsbyers Indbyggerantal — Kort over Sønderjylland — Kort over Danmark — Oversigt over Sønderjyllands Historie — Kongeriget Danmark (de sidste statistiske Oplysninger) — Forskellige Sprogs Udbredelse — Forskellige Religioner — Landenes Areal og Folkemængde — Jordens højeste Bjerge — Jordens største Øer — Jordens største Indsøer — Jordens længste Floder — Forskellige Regneformler o. l. — Verdenshjørnerne og Kompasset — Maal og Vægt — Kinesiske Ordlege — Runer — Græsk Alfabet — Hebræisk Alfabet — Russisk Alfabet — Romertal — Blinde Alfabet — Telegraf Alfabet — Skoleskema — Arabiske Skriftegn — Skibssignaler — Jernbanefløjte-Signaler — Smandsknuder — Hvad Børn bør se i København — Foreninger for Børn og unge Mennesker — Gamle danske Børnelege — Rosenborg Slot — Lilleputternes usynlige Hær — Børnebøger og Børnebogsforfattere — Danske Stednavnes Betydning — Hieroglyffer — Regnskabsføring — Maanedesregnskab — Noteringsblade.

Pris indb. Kr. 1,25.

Faas i alle Boglader.

Chr. Erichsens Forlag.

Alle raske Drenge

stormer
efter
Drengetøj
fra

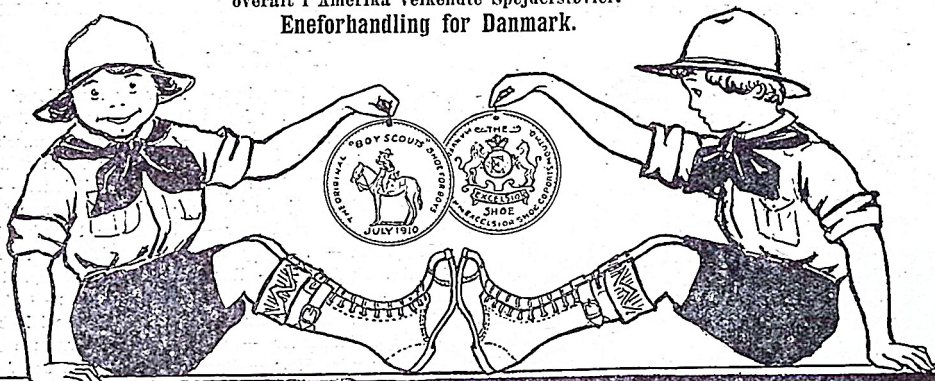

English House
Nørreport.

Illums
Viborg

En amerikansk Spejdermedaille
er påhæftet hvert Par af disse,
overalt i Amerika velkendte Spejderstøvler.
Eneforhandling for Danmark.

Illums
Viborg

Illums Spejder Støvler.